

DE CE "UNIREA"?

Am ales să fac liceul la "Unirea" deoarece în cei 4 ani petrecuți de-a lungul claselor 5-8 m-am simțit foarte bine și m-am gândit că ar fi cea mai bună opțiune pentru mine, deoarece pot continua să învăț limba spaniolă, cunosc majoritatea profesorilor, iar media de admitere a fost una accesibilă pentru nivelul meu. Alături de profesorii de la gimnaziu am realizat lucruri foarte frumoase și am dobândit multe cunoștințe și sper să reușim aceleași lucruri și cu profesorii de la liceu.

Robert Ștefan Negulescu, clasa a VIII-a

Am ales Colegiul Național "Unirea" deoarece în cei 4 ani de zile acest colegiu a fost ca și a doua mea casă și de asemenea a doua mea familie. Aș fi putut să plec? Nu, de aceea am ales să rămân în acest liceu unde totul este atât de familiar. Aici sunt eu și cei apropiați mie, adică profesorii și colegii care îmi sunt chiar prieteni, unii chiar colegi din clasa a cincea până în prezent. De asemenea mi-am putut mări familia cu noi colegi și chiar cu noi profesori.

Ioana Munteanu, clasa a VIII-a

Micul Artist al Brașovului

Peste 100 de premii, zeci de concursuri, zeci de apariții TV, iar dincolo de acestea... rămâne copilul care după o reprezentație sau o intervenție la Radio ori TV abia așteaptă să își scoată piesele LEGO pentru a mai construi ceva. Darius Moisa este copilul care, mai mult singur la început ca și autodidact, apoi sprijinit și corectat pe ici pe colo de maștri ai muzicii a reușit să se înscrie în topul micilor vedete locale solicitate și chemate pe la mai toate evenimentele și emisiunile locale, dar și naționale. În prezent este membru de onoare al Asociației Culturale Art Respect, chiar motorul activităților derulate de această instituție, frecventează cursurile de canto, actorie și media (este unul dintre micii jurnaliști din proiectul KidNews din cadrul postului de radio local Tex Fm). Darius este un exemplu pentru mulți copii de vârstă mai mică sau mai mare și totodată elev al Colegiului Național "Unirea" din Brașov.

"Numele meu este Darius Moisa, am vârsta de 11 ani iar pasiunea mea este muzica. Am rezultate bune la școală și mă străduiesc să fiu un copil cât se poate de normal la vârsta mea. Unul din hobby-urile mele este și sportul, în special, karate. Am fost membru JKA timp de 4 ani, de două luni fac și baschet, dar pentru că muzica mi-a adus cele mai multe satisfacții am reușit să creez o legătură specială cu oamenii prin limbajul notelor. Primul meu album muzical care se intitulează 10D10 a fost lansat alături de Ozana Barabancea, jurat la show-ul TV "Te cunosc de undeva" de la Antena, în august 2016, cadoul primit la împlinirea vârstei de 10 ani! Am și un motto..."Copilăria mea a întâlnit muzica și împreună am început o joacă divină"... a povestit micuțul artist despre el.

Darius Moisa

Experiența mea cu un profesor străin la clasă

În momentul în care am primit vestea că îmi voi continua studiile la acest colegiu cu prestigiu am fost extrem de încântat, cunoscând foarte mulți dintre profesori din ciclul gimnazial. Știam că voi fi pregătit foarte bine din punct de vedere didactic. Liceul, în opinia mea este o piatră de temelie în viitorul oricărui individ, deoarece aici vei însuși informații esențiale, îți vei forma modul de gândire, îți vei contura principiile după care te vei ghida în viață și, nu în ultimul rând vei lega prietenii ce pot fi păstrate pentru totdeauna.

Dar nu m-am gândit nicio clipă că, pe lângă multitudinea de profesori excepționali (atât la nivel profesional dar și cu o empatie pentru elevi) în pregătirea mea se va implica un om nemaipomenit, un profesor spaniol, care din dorința unui schimb cultural se va încumeta să ne fie un mentor și un ajutor timp de 4 ani în drumul nostru de a învăța tainele limbii spaniole, dar și elemente de istorie, geografie și civilizație spaniolă.

În primul rând, datorită dumnealui (dar și a doamnei diriginte) am ajuns la un nivel de cunoștințe a limbii la care nici nu visam. Este adevărat, modul lui de predare nu este tocmai unul clasic, dar cu ajutorul unor conexiuni de lexic între limba română și cea spaniolă ne ușurează procesul de formare a unui vocabular și ne facilitează înțelegerea de texte sau expresii folosite de către nativi. Metoda lui de predare este unică și foarte eficientă. Exercițiile de gramatică nu sunt neapărat dificile, dar după ce le rezolvi capeți o anumită finețe, necesară pentru a înțelege noțiuni lingvistice mai dificile. Aici aș putea aminti și atmosfera relaxată la ore, procesul de învățare fiind unul firesc, nesimțind acea "presiune" a notelor. Menționez că, înainte de orice evaluare scrisă se face o recapitulare temeinică, nelăsând ceva neînțeles.

Când vine vorba de orele de cultură, geografie sau istorie a Spaniei, domnul profesor nu vine la oră decât cu o hartă și catalogul. Toate informațiile pe care le notăm sunt spuse, nu citite din cărți, fapt ce denotă o cultură generală impresionantă. La aceste ore nu am aflat numai informații legate strict de Spania, ci acesta ne prezintă o viziune generală și nu ezită să facă comparații, analogii cu alte culturi și, de multe ori cu cea română (fapt ce îmi arată interesul că ia în serios acest schimb de experiență, care este totodată, și unul cultural).

În încheiere aș vrea să îmi exprim respectul față de acest om. Este o persoană cum rar întâlnești și de care te atașezi foarte ușor. Va fi un moment greu acela în care voi fi nevoit să mă despart de acesta la finalul liceului.

Crăciun Cătălin, clasa a X-a A

Visele

Visele fac parte din viața noastră. Ele ne ajută să creem o poveste, o lume de basm, în care totul este posibil.

Oamenii simt aceleași emoții în vise ca cele pe care le au când sunt treji. Ele conțin simboluri. O problemă particulară de viață se referă în vise prin acțiuni complet diferite. Acțiunile și elementele apărute sunt considerate simboluri. La începutul somnului, un vis durează 10-15 minute. După trecerea a 5 minute de la încheierea acestuia, jumătate din acesta este uitat, iar după 10 minute, visul este în mare parte șters din memorie.

Un număr foarte mic din populația oamenilor tinde să viseze alb-negru. În timpul somnului, corpurile noastre sunt „paralizate” în mod eficient pentru a fi prevenită mișcarea lor în convalescență cu ceea ce se întâmplă în vis. Această paralizie înseamnă de fapt să te simți conștient, dar să nu te poți mișca.

Codreanu Sara Maria, clasa a-VII a

Ce ar fi omenirea fără dascăli?

Profesorul, dascălul, învățătorul, educatorul – toți aceștia sunt ca doctorul pentru bolnav. De ce consider potrivită această afirmație?

Știm cu toții că fiecare om este însetat de cunoaștere, așa cum un bolnav este însetat de vindecare. Acest lucru reiese din dorința copiilor mici de a învăța să meargă, să vorbească, din dorința adolescenților de a descoperi lucruri noi, de a cerceta... Suntem conștienți că viața ne oferă și bune și rele, însă vom ajunge fiecare să trecem la cele veșnice, dar neînvățați. Oricât de mult ai studia, este imposibil să devi atotștiutor.

Pașii inițiativi spre viață, ne sunt ghidați de părinți, primii educatori, astfel, ei alegând pentru noi studiarea alături de un învățător. De ce? Un profesor cunoaște în detaliu ce spune și este capabil să gestioneze fiecare situație a unui elev. Dascălii sunt cei care ne deschid orizonturile, cei care au ambiția, plăcerea și dorința de a da și altora din ceea ce au avut, la rândul lor, ocazia să studieze. De la ei învățăm să scriem, lucru pe care nu-l vom uita niciodată, ei ne dezleagă cu adevărat tainele abecedarului, ne oferă informații pe care le putem folosi la orice oră, oriunde. Nimeni altcineva nu este capabil de a face un om să devină om în adevăratul sens al cuvântului. Au puterea și curajul de a-și asuma cel puțin începutul vieții unei persoane. Niciun doctor, niciun inginer, niciun economist, nici măcar un profesor nu ocupă aceste funcții fără să fi dobândit ceva de la un dascăl. Merită respectul și recunoștința noastră pentru ceea ce au fost, sunt și, cu siguranță, vor fi!

Un educator nu învață pentru el, ci pentru omenire!

Consumul de agramatisme dăunează grav sănătății Limbii Române

Consumul de agramatisme a devenit uzual datorită lumii în care trăim, a vitezei cu care ne dorim să comunicăm, a modalităților de socializare și datorită faptului că societatea a luat o întorsătură puternică pe scara valorilor.

Utilizarea lor a devenit un lucru modern folosit, în special, de aripa tânără. Tumultul vieții de zi cu zi și lipsa timpului fac ca acest limbaj sec, trivial, lipsit de sens să devină din ce în ce mai evident, în special în lumea virtuală.

Până la apariția site-urilor de socializare, oamenii își îndreptau sârguincios atenția spre vorbirea corectă a limbii române. Acest fapt era dat de frecvențele ocazii de a comunica față în față. Interesul pentru exprimarea corectă nu te influența în producerea greșelilor gramaticale. Odată cu adresările virtuale, populația are atenție distributivă, lucru ce dăunează limbii române. Astfel, se produc numeroase greșeli de exprimare. Fiecare dintre noi, văzând că unele se folosesc foarte des, tindem să credem că așa este corect și ne lăsăm purtați de greșeli fără a ne mai documenta. Chiar și introducerea multor cuvinte provenite din alte limbi îngreunează vorbitul autohton, reieșind, de multe ori, cuvinte care nu aparțin nici limbii române, nici altora.

Cele mai multe probleme apar în limbajul scris. Acesta necesită destule cunoștințe gramaticale pe care nu toți avem ocazia să le cunoaștem sau nu le folosim. Câteva exemple potrivite ar fi: scrierea cu doi „i”: copii, fii, scii ; scrierea cu cratimă: s-au, s-a, explicându-i, m-a, mi-au; pleonasmul: cobori în jos, protagonist principal, a-și aduce contribuția; adăugarea prefixului „în-” înaintea cuvintelor ce încep cu consoana „n”: înnorat, înnegrit, înnoda; folosirea vocalei „î” după orice prefix: reîntregit, neîntâlnit. O greșeală de evitat ar fi folosirea lui „e” în loc de „a”: este corect să spui „să aibă”, nu „să aibe”. Folosim adesea „mi-ar place” în loc de „mi-ar plăcea”, fapt ce denotă lipsa de informare și de atenție.

Dezinteresul de cultură, de informație și de ceea ce înseamnă limba română ar trebui punctat în diverse ocazii: la aplicarea unui CV pentru un loc de muncă, în cadrul unui interviu de angajare, într-un discurs, dar nu în ultimul rând, chiar și în limbajul cotidian.

O grijă permanentă a mass-mediei, a publicațiilor pentru evitarea consumului de agramatisme ce dăunează grav sănătății limbii române poate duce, pas cu pas, la o trezire spirituală însemnând că educația este tot ceea ce rămâne după tot ce ai învățat în școală. Să nu uităm că și limba română ne-o putem educa!

Viața ca un „A”

Trăim, visăm, iubim, ascultăm, ne exprimăm, ne dorim schimbare, știm că putem face orice, dar nu toate acestea înainte de a interoga și a ne interoga. De ce suntem curioși? De ce trăim și cum?

Viața este cel mai important factor al existenței noastre. Ne-a fost dăruită fără a ni se cere ceva în schimb, însă noi, oamenii, trebuie să mulțumim celui care a fost generos, făcând o rugăciune în diverse moduri. Ne-am născut – acesta este marele dar pe care îl dobândim și pe care trebuie să-l slăvim. La început, mici fiind, nu realizăm câte frumuseți ne stau în jur, câtă culoare ce așteaptă să fie remarcată, cât miros îmbietor, câtă jovialitate... Putem compara viața cu natura. Există acea strânsă legătură între cele două ce m-a făcut mereu să cred că sunt chiar sinonime. Ai un bulb, îl privești, îi vorbești, te întrebi în fața lui ce soartă i-ai putea oferi, ca mai apoi să îl îngropi adânc în pământ. Îi dai, astfel, un motiv bine întemeiat să lupte și să iasă la suprafață, iar prin bătaia razelor de soare, prin picurii de ploaie, acesta să-și poată vedea viața ca într-o oglindă. Asemeni plantelor, și oamenii primesc impulsul - nașterea și sunt obligați să reziste, să lupte și să vadă frumosul.

Un copac învie, o floare luptă să înfrunte gerul și să străpungă plapuma de deasupra sa, vietățile naturii își încălzesc glasurile, făcând să pară totul o vocaliză fără cusur. Umezeala pământului nu ne duce cu gândul la frig, ci la o căldură răcoroasă. Un cumul de ape umple pâraie și râuri, închinând imnuri vieții, precum venele unui corp care nu mai conțin să transporte vitalitate. Natura îmbracă straie de sărbătoare în nestemate colorate și vibrează în zumzetul instaurat. Pe de altă parte, țipetele vesele de copii și greu de potolit, fac concurență acerbă în tot acest spectacol al divinității. Razele aurii ale soarelui se joacă peste vietăți formând un val de plenitudine. În a nopții liniștite se aude o divină melodie. Omul devine transparent. Mintea și ideile sale prind avânt, beatitudinea i se citește pe chip, în cuvinte, sufletul îi este cald, primitiv. Nimic nu îi poate sta în cale când reînvie și el odată cu natura. Renașterea dă aripi, conduce spre vise, scopuri și realizări.

Când totul este refăcut și își arată adevărata față, începe o nouă etapă. Tumultul vieții este prezent și nu dă impresia că ar vrea să se retragă, inimile sunt mai deschise ca niciodată, lejeritatea cu care ne manifestăm se reliefează, totul prinde un contur în razele generoase ale soarelui de vară. Ne aflăm sub imperiul „săgeților” toride cu prevestirile lor de ploi calde binevenite și binecuvântate. Doar, din când în când, un vânt ușor mișcă în adierea lui culorile de peste tot și, uneori, are puterea să le reflecte pe cer într-un curcubeu atotcuceritor.

Când întreaga creație se înalță bine în infinitul azur al cerului, un vânticel ușor le calmează și le stăpânește spre maturitate. Acum e momentul fructelor să dea în copt, al legumelor să-și prindă adevărata culoare, iar ființele să-și consolideze conștiința. Ritmul biologic pare același atât la plante, cât și la oameni. Diferența este că omului îi sunt necesari ani de asimilare, de cercetare, de vizualizare, de cugetare ca să cunoască, în sfârșit, maturitatea.

Anotimpurile se derulează unul după altul. Îmblânzirea întregii naturi vine cu dansul fulgilor de nea care are puterea de a da contur orizontului. Albul imaculat atrage după sine uniformizarea, pacea și curățenia. Iarna pare că întinde o plapumă peste pământul obosit. E hibernarea de care are nevoie ca să renască din nou și din nou. Dacă am avea în față un tablou cu etapele vieții, am observa cu ușurință cum bătrânețea este predominant albă, e dominată de liniște, de pace, de calm, doar cu unele zvâcniri ale durerilor, așa cum iarna are zvâcnirile ei aduse de viscol. Câtă zbatere are omul până la desăvârșire... Câtă neliniște, câtă îngândurare, muncă, efort și grijă poartă pe umerii săi! Senectutea nu este o perioadă a reîncărcării bateriilor, ci ea este definitivă și unică, pe când natura reînvie și face asta de veacuri întregi. Câtă asemănare și câtă deosebire!

Viața este asemeni unui „A” mare de tipar. Primul segment bine ancorat în pământ simbolizează nașterea sau primăvara, apoi tendința de a urca, atât a vegetației, cât și a oamenilor, până își atinge fiecare vârful în vara fierbinte. Cu tot ce s-a asimilat, se începe procesul de pârguire, de coacere. E momentul toamnei să trimită un semnal serios de mulțumire primăverii care a dat startul existenței a tot și toate. Ne imaginăm acea linie care face legătura directă între cele două drepte unite ale literei „A” și pentru că în permanență trebuie să fim ancorați în realitate, segmentul continuă voinicește spre pământ. Același pământ care ne va înghiți trupurile și va păstra sămânța mocnită a viitoarelor plante.

Din dor de Eminescu

Oare ce ne poate mișca mai tare, dacă nu numele „EMINESCU”?

Pentru mine nimic nu este imposibil, însă să te pot descrie pe tine, omul ce s-a jucat cu cele mai frumoase cuvinte ale limbii române, care a dat culoare foii pe care și-a așternut versurile, a dat culoare glasurilor care au făcut să-i răsune scrierile, auzurilor ce simt vibrația versurilor sale, îmi este peste puterile mele. Nu mi-aș fi dorit să te cunosc personal, să te văd în fața mea... Probabil în acea clipă nu aș mai fi fost om. Îmi este de ajuns să mă joc cu o șuviță de păr, cu o mână să ating catifeaua unui volum Eminescian, ochii să-mi fie inundați de lacrimi fine de fericire ce s-ar putea oglindi în lucirea celor mai frumoase, îmbietoare, joviale și triste poezii ale tale.

Ești poetul nepereche. De ce? Acum regret că mi-am pus întrebarea cel puțin o dată. Știu că trebuia să îmi dau seama de la început de acest lucru, dar, probabil, am pornit cu o ușoară indiferență sau inconștientizare. Iartă-mă! Am reușit să deschid ochii la momentul potrivit, înainte de a-mi petrece copilăria fără deosebitul EMINESCU.

Ți-aș scrie în versuri, aș încerca să te fac să trăiești aceleași sentimente pe care le dobândesc atunci când „ai curajul” de a mă introduce în lumea ta, însă nu pot face aceasta. Am mototolit multe hârtii în speranța de a te cuceri. Am renunțat. Îmi doresc doar ca prin această scrisoare să poți vedea dragostea și respectul ce se află în inima mea cu privire la tine. Dacă te vei întreba vreodată de ce am îndrăznit să mă lipsesc de pronumele de politețe, ai răspunsul aici: Dumnezeu este CEL MAI RESPECTAT și cu toate acestea ne adresăm Lui, direct, prin persoana a II-a singular. Deși este CREATORUL LUMII, avem curajul să îi vorbim ceva mai mult decât ca unui prieten. Pe tine te consider CREATORUL POEZIEI și AL SENTIMENTELOR. Așadar, mă vei înțelege acum.

Îți mulțumesc pentru toate trăirile, pentru tot adevărul și pentru că vei fi în inima mea pentru totdeauna, scump POET NEPERECHE!

Cu gratitudine și respect,
Georgiana Vâlcu, clasa a IX-a C

O sută de ani de la Marele Război 1914-1918

Ecaterina Teodoroiu (1894-1917)

Ecaterina Teodoroiu, supranumită „Eroina de la Jiu” este o figură importantă din istoria românilor, fiind cunoscută pentru actele ei de vitejie în rolul de cercetașă a Armatei Române din Primul Război Mondial.

Aceasta s-a născut sub numele de Cătălina Vasile Teodoroiu în data de 16 ianuarie 1894, în satul Vădeni, care în prezent este un cartier din Târgu-Jiu. Ea a fost unul dintre cei 8 copii dintr-o familie de țărani, era o copilă cu o înclinație spre învățătură, din acest motiv ea a ales drumul educației, până în anul 1916, când și-a terminat studiile.

Primul contact cu viața militară l-a avut în 1913, când era elevă în anul V de liceu, s-a înscris drept cercetașă în asociația cercetașilor români „Pastorul Bucur” din București, în anul 1914 fiind cunoscută drept cea mai bună cercetașă în cohorta gorjeană de la Târgu-Jiu, unde activa în timpul vacanței.

După intrarea României în „Marele Război” (1916), ea era des întâlnită la spitalul din Târgu-Jiu, având grijă de soldații răniți pe front, răniți printre care se afla și fratele său, Nicolae. Din păcate, prin moartea lui Nicolae, ea și-a dat seama de adevărata față a războiului și s-a străduit de nenumărate ori să lupte alături de soldații activi, într-un final reușind să lupte pe data de 10 octombrie 1916, la prima bătălie de la Târgu-Jiu. Rolul Ecaterinei în această bătălie a fost unul important, deoarece cu ajutorul ei, a civililor, cercetașilor și a unei companii de polițiști, s-a putut respinge atacul unei campanii germane inamice. În această bătălie câștigă porecla de „Eroina de la Jiu”.

După această bătălie, ea este rănită ușor, dar reușește să-și continue activitatea pe front, de la Târgu-Jiu până la Tunși. A fost luată prizonieră la Cărbunești, însă reușește să evadeze și să se întoarcă pe câmpul de luptă și la Bărbătești este rănită ușor la picior. În luptele din 6 noiembrie 1916, din apropiere de Filiași, un obuz i-a fracturat tibia și coapsa stângă, urmând o perioadă în care a trecut prin mai multe spitale, la Craiova, București și la Spitalul "Regele Ferdinand" din Iași. Cu prilejul vizitei reginei Maria la spital, aceasta a recompensat-o cu 400 lei lunar, acordându-i totodată gradul de sublocotenent onorific, pentru a-i conferi autoritate în fața trupeii.

Pentru faptele sale de arme, Comandamentul Marii Legiuni a Cercetașilor i-a decernat Ecaterinei Medalia "Virtutea Cercetășească" de aur, iar prin Înaltul Decret nr. 191 din 10 martie 1917, publicat în Monitorul Oficial nr.292 din 16 martie 1917, la propunerea ministrului secretar de stat la Departamentul de Război nr. 12678 din 10 noiembrie 1916, "domnișoara Teodoroiu Ecaterina din Legiunea de Cercetașe «Domnul Tudor» a fost distinsă cu Medalia «Virtutea Militară» de război clasa a II-a "pentru vitejia și devotamentul ce a arătat pe câmpul de luptă, s-a distins în toate luptele ce Regimentul 18 Infanterie a dat cu începere de la 16 octombrie 1916, dând probe de vădită vitejie, mai ales în luptele ce s-au dat la 6 noiembrie 1916, în apropiere de Filiași. A fost rănită de un obuz la ambele picioare".

În spitalul de la Iași, eroina s-a refăcut spre mijlocul lunii ianuarie 1917, după care și-a reluat locul pe front, continuând să lupte cu vitejie împotriva inamicului. Ofensiva din Moldova a fost pregătită cu mult tact și pricepere, dar au urmat zile de front foarte grele pentru ostașii români. Încurajați de exemplul Ecaterinei, mereu în fruntea plutonului său, soldații români rezistau atacului crunt al inamicului.

La 4 august 1917, Ecaterina a plecat împreună cu camarazii săi pe front, îmbrăcată în uniforma de sublocotenent și echipată cu armă, raniță, cartușieră, grenade și sacul de pesmeți. În pofida drumului anevoios, a mărșăluit alături de soldați, iar în 20 august regimentul și-a ocupat pozițiile în tranșeele de pe Dealul Secului.

Pe data de 22 august, unitățile române au fost atacate și surprinse descoperite de unități din Regimentul 40 Rezervă german. Pe timpul retragerii, sublocotenenta Ecaterina Teodoroiu a fost lovită de două gloanțe de mitralieră pe Dealul Secului-Muncel și a căzut la datorie.

Datorită faptelor de eroism din război, a fost înmormântată cu paradă militară pe 23 august 1917, în valea Zăbrăuciorului, alături de căpitanul Dumitru Morjan, gorjean căzut la datorie cu o zi înainte, în fruntea Companiei a 6-a. La căpătâi i-a fost ridicată o mare cruce de stejar, de către comandantul Diviziei a XI-a, iar în 1921, Ministerul de Război a dispus ca Regimentul 43/59 Infanterie să primească numele eroinei Ecaterina Teodoroiu. În perioada 1959-1961, numele tinerei combatante din Primul Război Mondial a fost purtat de Regimentul 18 Mecanizat din Caransebeș.

Sebastian Dumitrașcu, clasa a X-a C

Două mari tancuri pentru două mari națiuni

Mulți oameni sunt conștienți de faptul că Germania Nazistă și URSS au fost două puteri colosale în cel de-al Doilea Război Mondial. Nu mulți sunt conștienți însă de începuturile puterii absolut devastatoare pe care o posedau tancurile germane și sovietice.

Tiger I versus T-34 Scurt istoric

Panzerkampfwagen VI Tiger sau Tiger I este un tanc greu și a fost tancul de excelență al Germaniei. Se descurca de minune în a băga frica în oasele inamicilor. A fost produs din 1942 până în 1944 când a fost scos de pe linia de producție în favoarea tancului ușor Tiger II. Acesta a fost înlocuit din cauza dezavantajelor multiple: prețul de producție, dificultatea întreținerii, transportării și a asamblării. Numele i-a fost dat de Ferdinand Porsche.

T-34 este un tanc mediu și a fost principalul tanc de luptă al Armatei Roșii. Acesta a fost proiectat cu scopul de a înlocui tancul ușor T-26 pe câmpul de luptă. Era cel mai echilibrat tanc din punct de vedere al armamentului, mobilității, blindajului și fiabilității. A avut de suferit la început datorită numărului relativ mic de tancuri disponibile, ergonomiei, lipsei acute de echipament radio și tacticii greșite.

Descriere

Deși dezvoltarea efectivă a tancului Tiger I a început în primăvara anului 1941, istoria proiectării a început în 1937. În acel an compania Henschel a primit ordinul de a dezvolta un tanc de sprijin al infanteriei cu greutatea de aproximativ 30 de tone, ca înlocuitor pentru tancul mediu Panzer IV. Prototipul, denumit "DW 1" (Durchbruchwagen - vehicul de străpungere), urma să fie dotat cu armamentul principal al tancului Panzer IV, tunul scurt de 7,5 cm. După construirea unui singur șasiu în urma experimentelor din 1938, Henschel a dezvoltat un alt prototip cu modificări minore, denumit "DW 2". Din prototipul "DW 2" nu a fost fabricat decât un șasiu.

În același timp, Henschel a dezvoltat un succesori pentru tancul greu Neubaufahrzeug. Acesta trebuia să aibă o greutate de aproximativ 65 de tone, un blindaj frontal de 100 milimetri și 80 milimetri în lateral (similar tancului Tiger I de mai târziu) și un tun scurt de 7,5 cm. Proiectul a fost denumit "VK 6501" (VK era o abreviere a cuvântului Vollkettenfahrzeug - vehicul șenilat complet).

Oficiul Tehnic al Wehrmachtului (Waffenamt) a stabilit însă alte cerințe, pe care le-a trimis firmelor Henschel, MAN, Daimler-Benz și Porsche. Proiectul, denumit "VK 3001 (H)", era o revizuire a prototipului "DW 2". Din cele trei șasiuri construite, unul a fost supus testelor, iar celelalte două au fost folosite la construirea vânătorului de tancuri greu Sturer Emil. Concomitent cu acest proiect, Henschel a dezvoltat prototipul "VK 3601" în urma cererii lui Hitler de a construi un vehicul cu un blindaj mai gros și un armament mai puternic. Acest proiect a fost precursorul tancului Tiger I. "VK 3601" trebuia să aibă o greutate de aproximativ 40 de tone, un blindaj cu o grosime de 100 milimetri în partea frontală, 80 milimetri în lateral și 60 de milimetri în părțile laterale ale șasiului. Tancul trebuia să fie echipat cu tunul de 7.5 cm L/24, tunul 7.5 cm L/43, tunul de 7.5 cm L/70 sau tunul de 12.8 cm L/28 într-o turelă proiectată de Krupp care semăna cu o turela supradimensionată a tancului Panzer IV Ausf. C (Modelul C). Un număr de patru șasiuri au fost construite, însă au fost folosite ca vehicule de tractare. Turelele au fost montate ulterior la unele fortificații ale Zidului Atlanticului.

Procesul de producție al tancului Tiger I

Modelul din 1943 al tancului T-34

În 1939, majoritatea blindatelor din dotarea Armatei Roșii erau tancurile ușoare T-26 și tancurile rapide din seria BT. T-26 era un tanc lent, menit să țină pasul cu infanteria și să asigure sprijin acesteia. Tancurile BT erau tancuri ușoare și rapide, de cavalerie, menite să atace și să distrugă alte tancuri. Cele două tancuri erau foarte ușor blindate, fiind gândite să reziste la focul mitralierelor. Prin urmare, erau foarte vulnerabile la atacurile puștilor antitanc și tunurilor anticar de calibrul 37 mm. Ambele tancuri erau echipate cu motoare pe benzină care luau foc ușor[2] și erau bazate pe proiecte din țări străine: T-26 avea la bază carul de luptă britanic Vickers de 6 tone, iar seria BT se baza pe schițele inginerului american Walter Christie.

În 1937, Armata Roșie l-a numit pe inginerul Mihail Koșkin la conducerea unei echipe care trebuia să vină cu planuri noi pentru succesori tancului BT. Tancul urma să fie produs la uzinele Kharkiv Komintern Locomotive Plant (KhPZ) din Harkov, Ucraina. Primul prototip, denumit A-20, avea un blindaj gros de 20 mm, era echipat cu un tun anticar de calibrul 45 mm și un motor V-2 Diesel. Prototipul era gândit să poată rula la nevoie direct pe galeți, fără șenile. Acest detaliu a mărit viteza maximă la 85 km/h, dar nu aducea nici un avantaj real în luptă. A-20 avea blindajul înclinat, fiindcă testele anterioare dovediseră că un blindaj înclinat avea mai multe șanse să devieze un proiectil decât blindajul vertical.

Koşkin l-a convins pe Iosif Stalin să-l lase să construiască un alt prototip, un „tanc universal”. Acesta urma să fie mult mai bine protejat și înarmat decât prototipul anterior. Denumit A-32, noul proiect avea un blindaj frontal cu o grosime de 32 mm, un tun de calibrul 76,2 mm și era echipat cu același model de motor diesel, mult mai fiabil decât cele pe benzină.

Petru Biro, clasa a X -a B

Atitudinea clasei față de Colegiul Național “Unirea”

Eu sunt o elevă din clasa de filologie-spaniolă, iar pentru mine acest colegiu este ca o a doua familie. După părerea mea, acest liceu ne învață să creștem frumos, să devenim oameni respectuoși, oameni cinstiți, oameni creativi, oameni curajoși, oameni harnici, oameni cu inițiativă, oameni onești, dar și oameni cu stimă. Acest spațiu ne formează viitori adulți, cu o personalitate responsabilă și autohtonă. Sala de clasă este un spațiu magic, dascălii ne învață să fim curajoși, să fim creativi, să sperăm, să respectăm și să admirăm frumosul.

Colegiu Național “Unirea” ne învață să privim cu încredere spre viitor, să ne urmăm visele, să practicăm ceea ce ne face fericiți și să ne alegem o meserie pe care să o practicăm cu grație, folosindu-ne de cunostințele pe care profesorii le-au sădit în noi.

Ceea ce ne-a atras să alegem acest profil a fost curiozitatea față de o limbă străină care nu se practică în foarte multe licee. La început, noi am ales acest profil din cauza limbii spaniole, însă cu timpul, toți am devenit o familie. Limba studiată de noi este o limbă foarte frumoasă și ușoară.

Acest liceu a reprezentat un prag spre maturizare. Inițial, prima mea alegere nu a fost acest colegiu, însă pe parcursul zilelor petrecute la școală am realizat că nu puteam să intru într-un liceu mai bun. Atmosfera era una plăcută și amicală, fără conflicte, cursul orelor este liniștit și plăcut, domnii profesori și doamnele profesoare ne-au respectat, au fost înțelegători, răbdători și au fost alături de noi în orice tip de situație, și cu siguranță, vor fi și în momentul când vom da examenul de maturitate (Bacalaureatul).

Mă bucur că am avut ocazia să intru în Colegiul Național “Unirea”, am avut și încă am multe de învățat, fiind unul din singurele locuri bune pentru acumularea informațiilor necesare pentru vârsta noastră.

Hemos entrada al aula, respiramo profundamente... todos esperamos no ser uno de los lugares donde podemos ser entendidos y no ser juzgados. Pero de que teníamos miedo todos, no se ha hecho realidad. En este lugar estamos envidiosos, respetados, y el ambiente fue agradable. Además de los elogios de las señoras profesoras y del maestros para la acumulación de cualidades, que nos hacen gentes reales, este escuela secundaria, él ata verdaderas amistades, tanto entre los alumnos y como entre los profesores, pero y entre un alumno y un profesor. (Am intrat în clasă, respirăm adânc... noi toți sperăm că acesta să fie unul din locurile unde putem fi înțeleși și nu judecați. Însă de ceea ce ne temeam noi toți, nu s-a adevărit. În acest loc, suntem înțeleși, respectați iar atmosfera este una plăcută. Pe lângă laudele doamnelor profesoare și ale domnilor profesori pentru acumularea calităților care ne fac oameni adevărați, acest liceu leagă adevărate prietenii, atât între elevi, cât și între profesori, dar și între un elev și un profesor.)

Ondu Letiția Sorana, clasa a X-a A

Liceu, paradis al tinereții mele

A fost un vis frumos, a fost o experiență minunată și mereu când mă gândesc la liceu simt o nostalgie puternică. Mă bucur enorm de mult că am fost și voi fi toată viața unirist, am învățat extrem de multe lucruri și am cunoscut oameni minunați.

Totul a început în toamna anului 2013, îmi amintesc ce emoții puternice aveam, începea o nouă etapă din viața mea și îmi doream să fie ceva extraordinar. Așa a și fost, am început viața de liceu cu clasicul botez, cei din clasa a X a D, promoția 2016 ne-au oferit un botez pe cinste, am râs, ne-am distrat și am încheiat cu o întâlnire sub Tâmpa, prima noastră activitate organizată. "Unirea" mi-a oferit posibilitatea să îmi dezvolt cultura generală și diverse abilități ca de exemplu: vorbitul în public, cooperarea în cadrul unei echipe, organizarea de activități.

Un eveniment important pentru noi, uniriștii, este Ziua liceului de pe 24 ianuarie, o zi în care se desfășoară diferite concursuri și activități menite să arate elevilor și o altă formă de culturalizare. Mereu mi-a plăcut să particip la aceste activități, am obținut rezultate bune și foarte bune, dar cel mai mult a contat faptul că am fost apreciat atât de profesori cât și de colegi. Am avut parte de o doamnă dirigintă foarte caldă, o persoană care ne-a înțeles și ne-a ajutat să ne formăm ca oameni, am învățat multe lucruri de la dânsa și sper ca toți viitorii elevi de la Unirea să aibă parte de o dirigintă cum am avut noi. De asemenea, am avut parte de niște profesori foarte buni cu care mi-a făcut plăcere să învăț, profesori precum dl. Luca, dl. Horjea, dna. Luca, dl. Halmaghi, care m-au influențat pozitiv și m-au împins să progrez, oameni pricepuți și plini de viață.

În clasa a X a am făcut parte din Consiliul Elevilor, o altă experiență interesantă cu ajutorul căreia am cunoscut oameni ce merită apreciați, am participat la un schimb de experiență cu un liceu din Luduș, am organizat diverse activități sportive, și cel mai important, am învățat să lucrez în echipă. Un an plin de momente frumoase, toate datorită liceului și a oamenilor speciali ce s-au aflat și se află în el. Nu ai cum să nu iubești această viață adolescentină presărată cu multe oportunități, cu oameni ce îți ajung la suflet și mai ales o viață lipsită de griji în care singurul lucru care contează este să te implici și să îți dorești să profiți de toate oportunitățile.

Ultimul an, clasa a XII a, poate cel mai frumos an, am avut parte de un schimb de experiență cu un liceu din Belgia și a fost una dintre cele mai frumoase săptămâni din viața mea, colegii belgieni au fost foarte călduroși, ne-au arătat cultura lor și ne-am simțit minunat alături de ei, am legat reale prietenii. Am stat acasă la belgieni și le-am cunoscut familiile, am văzut orașe precum Bruges sau Bruxelles, am petrecut o seară cu cortul, am învățat să facem surf, am lucrat în echipă pentru a prezenta un eveniment istoric și aceste momente fericite rămân pentru totdeauna în sufletul nostru, pentru că din ele am învățat că cele mai frumoase lucruri în viață sunt cele în care ești alături de prieteni.

Bucuria faptului că am decis să fiu unirist e imensă, dacă ar trebui să mai aleg încă o dată aș alege la fel pentru că acest liceu, profesorii și colegii mi-au oferit tot ce îmi puteam dori, au fost patru ani de poveste în care am cunoscut o mulțime de oameni și am aflat ceea ce îmi doresc de la viață. Sper ca toți elevii să aibă parte de ceea ce am avut eu și să se bucure din plin de acești ani pentru că, precum alții îmi spuneau mie înainte să intru la liceu, aceștia sunt cei mai frumoși ani și trec cât ai clipi.

Octavian Butnaru, cls. a XII-a D

Sentiment de nostalgie

Uneori, un ușor sentiment de nostalgie mă cuprinde, aducându-mi aminte de anii petrecuți în băncile Colegiului Național "Unirea". Acel moment îl re-trăiesc cu o ușoară sfâșiere de inimă, dorul acelor ani instalându-se încetul cu încetul în cetatea sufletului meu.

Îmi amintesc, încă, de momentul festivității de deschidere a noului an școlar, în clasa a noua, când pășeam ușor timorat în curtea liceului, neștiind atunci cu câtă caldură și bunăvoință voi fi primit de profesori. Din primnele zile petrecute în acest liceu am știut că am făcut alegerea potrivită. Avea să mi se deschidă, pe parcursul anilor, un nou orizont al gândirii; aveam să învăț un nou stil de viață, așa cum este descris și în acest slogan „*Unirea nu este un liceu, ci un stil de viață*”. De asemenea, tot din primele zile de când am început cursurile în cadrul acestui liceu am observat dorința și nerăbdarea profesorilor de a ne împărtăși cunoștințele lor și de a ne ajuta să pășim ușor pe calea ce duce spre maturitate.

Cel mai important lucru pe care îl deține acest liceu este dedicarea profesorilor asupra meseriei pe care o îmbrățișează cu multă dragoste și profesionalism, căci am avut ocazia de a avea niște îndrumători excelenți ce m-au făcut să îmi dau seama cât de importantă este educația hoc die. Acest lucru m-a determinat să excelez la toate materiile, dar, mai ales, să mă străduiesc să cunosc cât mai bine profunzimile limbii latine și ale limbii spaniole, căci, după cum spunea Goethe „*Cine nu cunoaște limbi străine, nu are idee despre propria limbă*”.

Ca urmare a acestui mod de viață, în ciclul inferior al liceului am participat la Olimpiada Națională de Limbi Clasice - Limba Latină, reușind să înțeleg limba mamă a tuturor limbilor romanice, datorită ajutorului și rigurozității doamnei profesoare, iar în ciclul superior al liceului am participat la Olimpiada Națională de Limbi Romanice - Limba Spaniolă, la care, în cei doi ani consecutivi am obținut rezultatul *Mențiune*, având prilejul de a cunoaște dorința doamnei profesoare de a mă mobiliza să excelez în cunoașterea acestei limbi de circulație internațională. De asemenea, am avut privilegiul ca în clasa a XI-a să fiu șef de promoție și să primesc cheia liceului de la absolvenții clasei a douăsprezecea, având datoria de a transmite generațiilor următoare prestigiul acestui liceu reprezentat de setea de cunoaștere pe care am avut-o noi, uniriștii, până acum.

Colegiul Național "Unirea" a rămas pentru mine o filă foarte importantă din cartea vieții pe care o recitesc de fiecare dată cu tot mai mult drag, dar, totodată, cu o durere tot mai greu de stăvilnit, căci acele timpuri au trecut și nu se vor mai întoarce vreodată...

Mihai Cristian Iancu, clasa a XII-a A

Colegiul Național „Unirea” – My four -year long experience with this institution.

Name rings a bell to all the people who have ever needed to make their choice regarding their higher education following middle school. It makes the list when we are speaking about the top schools in this country, both private and public. It also had the only thing I was really interested in when I finished 8th grade.

My choice – to become a student in Colegiul Național “Unirea” – stems from a very long experience in middle school when I did not exactly know what I was good at. I was a smart pupil, maybe even outstanding at times. I loved English, despite not being aware of it. I read books in the language they were originally written in, and even though I do not remember much of my lectures, this ability of understanding seemingly foreign word gave me a feeling I could do more, and I

should do more.

So, more I did. Colegiul Național “Unirea” is a school close to my home which, at the time, offered the option of studying philology, with a focus on bilingual English. I did not need much persuasion to pick it as my first option. My mother was proud because it was a centenary institution and it was a fairly strong and competitive school.

I loved my first year. I might not have realized it at the time or a year or two after, but it is the year I would repeat if given the chance. I was the know-it-all of the class, and while I have recently found out it was annoying for some of my classmates, I would not change that. It is the foundation on which I have built my personality in the years that followed. I felt incredibly encouraged by my two English teachers at the time.

They gave me this feeling of ‘yes, it is possible and you are the one who can make it happen’ that many students need but it is so subtle not many get the chance of sensing it.

I made friends and then gave them up. I made friends again and then they gave me up. It was all dramatic and painful at the time, but looking back it made me realize how much I need from someone I accept next to me, and how much I am willing to give in exchange or simply out of the goodness of my heart. At the end of it all, the people I allowed next to me as friends were happy and their happiness made me shine with joy. These 4 years we have spent in the confines of a classroom did not exactly bond us all like the links of a chain, but it made the friendships formed by the people all around me all the more precious.

This period shaped me as a person because it gave me a thorough insight of what is expected of me and how my attitude towards the people in power will affect me. The consequences of my actions were mostly positive as I always tried to be one who gives it all. As someone who works better with every moment that is closer to the deadline, most of my assignments were turned in hours before the limit.

There have been moments when I wanted to give it all up, get myself a contract with a truck company and change my name to ‘Miguel’ somewhere in the south western hemisphere, but I instead did the opposite: continued waking up every morning and carried myself to school, sometimes being on time, sometimes being late. My struggle has been noticed by some of the teachers who have tried to share some advice. Probably the one that stayed with me was ‘start branching out, and keep breathing’. Maybe I did not understand it as fast as I should have, but as soon as the meaning sank in, I did exactly what it said: I put myself out there. And maybe it didn’t get better as soon as I did, but the results were there in time.

Not many people know how exactly how many projects with wonderful opportunities for youngsters there are in Braşov – most of the time they are not as advertised as they should be. But it is how I, a mainly boring, talkative smart-mouth teen, got out of my comfort zone. My life did not improve drastically, but the more I got involved, the more chances I got to see society through a new perspective – as the person who does stuff, as the person who makes stuff happen, and as the person who wonders how stuff is done, then goes on to find out.

Overall, I would recommend everyone who happens to read this piece of mind of mine to have patience and confidence. Be confident in what you have and who you are. Patience, naturally, helps with the stress learning brings. I really wish I could be a freshman again, but with the mind I have now. For now, the most I can do is mold my future in the shape I desire.

Valentina Constantinescu, clasa a XII-a B

România - o oază de latinitate

“Originalitate înseamnă întoarcerea la origini”. Zilele de doisprezece și cinsprezece mai nu sunt doar zile obișnuite, ci zile care marchează existența și originea românilor, a neamului românesc. Cinsprezece mai este ziua Internațională a Latinității, iar doisprezece mai este ziua în care se împlinesc o mie nouă sute trei ani de la inaugurarea Columnei lui Traian, un simbol deosebit care creionează originea noastră.

În volumul **”Poeme din batrani”**, Grigore Vieru spune într-un mod unic că *“Patria este un copil: dacă uiți de ea poate să plece de acasă”*, deoarece noi, oamenii, ne aflăm într-o criză care presupune pierderea identității.

Oare câți români știu exact cine sunt, pe ce pământ trăiesc, care este istoria și originea lor? Eminescu spune *”Dacă pe acest pământ va exista vreodată o civilizație adevărată, va fi aceea care va răsări din elementele civilizației vechi”*, așadar, putem să creionăm o călătorie spirituală în căutarea originii pierdute exact cum Marcel Proust a plecat *“In căutarea timpului pierdut”*.

România reprezintă o oază de latinitate atât prin poziția geografică cât și prin origini. Cea mai impresionantă poveste care poate lega românii de originile lor este cea a lui Badea Cârțan, una dintre cele mai importante figuri ale istoriei românilor. Blaga afirmă că *“veșnicia s-a născut la sat”*, iar Badea Cârțan se poate spune că a atins veșnicia ajungând la origini. El a fost un țaran român care a luptat pentru independența românilor din Transilvania, pentru cultura și pentru originile neamului. A reușit să distribuie cărți românești la sate pentru a oferi lumină minților copiilor din satele populare românești. El se întreba *“cine a mai văzut graniță prin mijlocul țării?”* deoarece aceasta a separat doar politic și administrativ pentru că sufletul și conștiința nu au granițe.

Badea Cârțan în 1899

Badea Cârțan a luptat toată viața pentru unirea românilor și pentru trezirea conștiinței naționale. Pentru a fi convins de origini, acesta pleacă la fel ca eroii din basme într-o călătorie inițiativă, pe jos până la Roma, la Columna lui Traian, un simbol a ceea ce a fost marele și impunătorul Imperiu Roman. Ne putem întreba, fiecare dintre noi, câți ar mai pleca acum într-o asemenea călătorie pentru a descoperi originea mai ales că acum trăim într-o lume modernă în care avem la dispoziție o multitudine de mijloace. Răspunsul însă va fi foarte simplu: puțini, prea puțini. Badea Cârțan a avut curiozitatea și și-a îndeplinit cu succes căutarea și dorința spirituală.

Titlul ziarelor din Roma după ce a ajuns Badea Cârțan a fost: *“Un dac a coborât de pe columnă!”*. *“Cum stătea singur și singur a nimănu, cum se făcuse seară, s-a așezat pe trotuar și s-a culcat la picioarele Columnei”*. Într-o revistă a vremii, Badea Cârțan mărturisește: *“Bucureștiul și Roma ar trebui să le vadă tot românul că, dacă nu știe de moșu-său și de tată-său, zici de el că-i orfan”*. Aceste cuvinte conturează cea mai sinceră iubire pentru neam și pentru patrie.

Înainte de moartea sa, Badea Cârțan a mărturisit că vrea să fie îngropat pe pământ românesc ca să poată auzi *“glasuri românești”* pe mormântul său fiind scris *“Aici doarme Badea Crâțan visând la întregirea neamului său...”*. Putem afirma cu certitudine că Badea Crâțan va rămâne în eternitate ca fiind un erou civilizator al neamului românesc.

În această lume care se zguduie, unde din cauza globalizării care vine ca un tăvalug și încearcă să ștergă istoria, se pierde tradiția și acest lucru înseamnă renunțarea la origini, latina rămâne o lumină și un refugiu unde putem să călcăm pe urmele lui Badea Cârțan și să nu uităm exact cum scrie Grigore Ureche în *“Letopisețul țării Moldovei”*: *“Venim de la Roma”* și cum Nicolae Iorga afirmă că suntem *“o insulă latină într-o mare slavă”*, putem supraviețui datorită cunoașterii originilor și a conștiinței naționale.

Pentru a ne păstra originea nu trebuie să ne pierdem niciodată credința deoarece chiar și în cele mai grele momente, Badea Cârțan l-a pomenit pe Dumnezeu iar scopul lui a fost unul demn de urmat precum a afirmat *“Eu cerșesc lumină pentru cei ținuți în întuneric”*.

Prosopopeea satului românesc

Încă din cele mai vechi timpuri, v-am fost lăcaș, am fost mereu ceea ce ați numit ACASĂ!

Deși nu m-am adresat vouă până acum, aș dori să o fac: ETERNITATE...lucrul la care voi sperați, lucrul pe care îl căutați neîncetat, fără a-l putea găsi însă, în toată agitația lumii moderne, contemporane...

Căutați originalitatea, fantasticul, uitând însă că ORIGINALITATEA ÎNSEAMNĂ ÎNTOARCEREA LA ORIGINI, așa cum afirmă celebrul Antoni Gaudi, iar cei care își iau legile naturii drept sprijin pentru noile lor lucrări, colaborează cu Creatorul însuși.

Vă vorbesc din suflet, pentru că până la urmă asta semnific. Voi vă doriți să opriți timpul sau măcar să încetiniți grabnica lui trecere, dar uitați că DIMENSIUNEA VEȘNICĂ A EXISTENȚEI o reprezintă eu, satul, structură sufletească a lumii.

Despre mine s-au scris multe, însă nu pot uita cum Lucian Blaga, Liviu Rebreanu și Constantin Brâncuși au ales să vorbească despre mine; ei s-au născut aici, în sufletul meu, fie că vorbim despre Lancram, Tarliusa sau Hobita.

Cei mai mulți dintre voi preferați orașul, dar v-ați gândit vreodată că astfaltul acoperă pământul și

stârpește legătura sacră și veșnică pe care voi o aveți cu el?

Doar două lucruri vă apăsă: pământul și cerul, iar voi alegeți să ștergeți una dintre aceste legături sacre pe care le aveți cu divinitatea?

Lucian Blaga constată că A TRĂI LA SAT ÎNSEAMNĂ A TRĂI ÎN ZARIȘTEA COSMICĂ ȘI ÎN CONȘTIINȚA UNUI DESTIN EMANAT DIN VEȘNICIE.

V-am menținut și v-am salvat ca popor peste veacurile în care ați suferit și m-am păstrat pentru a deveni temelia istoriei românești.

De asemenea, Lucian Blaga afirmă și că VEȘNICIA S-A NĂSCUT LA SAT și așa este: aici orice gând e mai încet iar inima bate în pământ.

Constantin Brâncuși simțea că TRĂIEȘTE ȘI CREEAZĂ ÎN INTERIORUL LUMII CREATE DE DUMNEZEU, FĂCĂTORUL CERULUI ȘI AL PĂMÂNTULUI ,iar Liviu Rebreanu consideră că aici este destinul vostru ca neam, că stat și ca putere culturală.

Vreau să vă mai spun și faptul că termenul ȚARĂ vine de la termenul latin TERRA, iar țăranul, cuvânt ce se folosește acum cu sens peiorativ, lucru extrem de trist, este acela care se află în echilibru cu natura, cu universul, cu Dumnezeu însuși. Pentru copiii mei, locuitorii mei, viața este un timp binecuvântat, înțeles altfel față de oamenii din orașe.

Așadar, dacă vreți să aveți parte de momente ex tempore și să simțiți prezența Lui Dumnezeu și a veșniciei, salvați, dragii mei, tradițiile, bucuriile adevărate ale vieții și nu în ultimul rând pe mine, casa și locul de suflet al existenței omenești.

Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”-București

Sportul înobilează ființa umană

Sportivii sunt cei cu care Colegiul Național “Unirea” se mândrește.

Omul caută întotdeauna să atingă idealul, să găsească armonia și mai ales să se regăsească pe el însuși în toate activitățile pe care le face, iar în căutarea idealului se creionează întotdeauna sportul, educația fizică.

În negura timpului necruțător, care trece ireversibil și cu care omul se luptă în fiecare secundă a vieții, se conturează concepțiile marilor filosofi asupra sportului, care reprezintă o parte din existența umanității.

Folosirea mișcării în scopul dezvoltării ființei umane și a perfecționării acesteia se pierde în istorie. Platon creiona omul ca pe un conducător al unui car cu doi cai, cai care sunt reprezentarea alegorică a vieții omului atât pe pământ cât și în eternitate, deoarece un cal caută să zboare spre cer, acela fiind sufletul omului iar celălalt era legat de pământ, locul de unde se trage, acela fiind trupul.

Educația fizică are ca scop dezvoltarea armonioasă a corpului, menținerea și întărirea sănătății, formarea și perfecționarea abilităților, priceperilor și deprinderilor de mișcare, a calităților motrice de bază (viteză, forță, rezistență și îndemânare). Prin educația fizică se urmărește: armonia corpului, formarea de priceperi, obișnuințe și deprinderi.

Mari filosofi greci care au marcat Antichitatea atestă că practicarea exercițiilor fizice este cerută de nevoile vieții. Democrit, un filosof materialist, conturează pentru prima dată maxima “*Mens sana in corpore sano*”, care se traduce prin: “*Minte sănătoasă într-un corp sănătos*” și care marchează necesitatea sportului în viața omului.

Și Aristotel, vestitul filosof și profesor a lui Alexandru Macedon, în celebra sa scriere “**Politica**” recomandă ca gimnastica să se practice cu măsură, ținându-se seama de constituția și de nevoile fiecăruia.

Astfel, sportul este expresia idealului armonic, grecii creând Jocurile Olimpice pentru a păstra armonia din corp și din suflet, aceste jocuri trecând de la legendă la realitate.

Așadar, citatul care ar descrie cel mai bine idealul armonic este un citat care îi aparține moralistului francez Michel de Montaigne *“Ce n'est pas une ame, ce n'est pas un corps qu'on dresse, c'est un homme.”* – *Să creștem un om întreg, nu un trunchi neînsuflețit, nici un suflet trunchiat”*, care creionează condiția prin care un om poate crește frumos, poate avea un suflet curat și un corp sănătos!

a. Șah

Istoria șahului se pierde în negura timpului. Prezentă deja în mormintele Faraonilor egipteni, cunoscută în culturile nordice, există multe reprezentări artistice despre prezența acestui joc în diferite civilizații. Se spune că rajahul Balhait i-a cerut înțeleptului brahman Sissa să conceapă un joc în care să prevaleze puterea minții și nu a norocului. Mai mult, dorea să dezvolte intelectul și să aibă valențe educative. Sissa a inventat un joc în care diferite piese trebuiau mutate pe o tablă pătrată formată din 64 de carouri și este evident că era vorba de un precursor al șahului.

Cuvântul "**ȘAH**" derivă din persanul "SHAH", însemnând Rege, cuvântul original se presupune a fi "ASHA", Ordinea Cosmică.

Tabla de joc simbolizează eterna luptă între Spirit și Materie; Bine-Rău; Valori-Ego; Ființa-Nonființa.

Pătratele alb-negru care se alternează pe tablă și pe care mutăm piesele ne arată că pas cu pas suntem puși în postura de a lua decizii.

Trebuie să ne decidem moment de moment dacă alegem Ființa sau o negăm. Iată calea verticală intersectându-se cu cea orizontală. Astfel întreaga viață se transformă într-un teren al deciziilor și al luptelor.

Vechile Catedralele, temple, transmiteau acest simbol prin modelul pardoselii.

Tabla de Joc se aseamănă cu viața esoterică - orice pas făcut va determina adversarul să mute în funcție de mutarea noastră și invers, noi vom ține cont de pașii adversarului. Ex: dacă lucrăm asupra unui defect, e foarte posibil ca el să se simtă amenințat și să se retragă pentru o perioadă. Și dacă trecem printr-o perioadă în care se mișcă un aspect în noi, munca noastră trebuie să se orienteze asupra acestui Eu.

Trecând de la istoria șahului la reușite, putem spune că ne mândrim, noi, Colegiul Național "Unirea", cu o campioană la acest sport al minții, care nu este doar o campioană, este o colegă, o prietenă. Eleva, **Andrada Popa din clasa a X-a C** are ca pasiune șahul și aduce prestigiu colegiului când vine vorba de acest sport al minții.

Pentru Andrada șahul este o parte din viața ei: *“Pentru mine șahul este mai mult decât un sport. Eu văd șahul că pe o parte din viață, care m-a ajutat și mă ajută foarte mult. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut fără să-l descopăr, nu știu cum ar fi fost viața mea, probabil plictisitoare. Sunt foarte atașată de el, deoarece pe tabla de șah pot face ce vreau, pot fi eu însămi, acolo nu îmi spune nimeni ce trebuie să fac, iau propriile decizii și îmi asum greșelile sau mă bucur de victorii. Întotdeauna ai o satisfacție mai mare când câștigi și se datorează 100%. Consider că însăși viața este un joc de șah. Trebuie să iei decizii, de cele mai multe ori singur și să analizezi cu grijă consecințele. Te dezvoltă foarte mult, te pune față în față cu diferite probleme și te învață să îțiții sub control sentimentele, te maturizează și te ajută să îți asumi greșelile. Situații similare întâlnești și în viața cotidiană și e bine să ai puțină "experiență".*

Am rugat-o pe Andrada să îmi descrie sentimentele pe care le are atât când câștigă cât și când pierde. *“Aproape la fiecare partidă pierdută mă întristez. Uneori înțeleg că am jucat cu cineva mult mai bine cotat și încerc să mă concentrez pe partidele viitoare, alteori mă străduiesc pur și simplu să trec peste micile eșecuri. Și când câștig sunt condiții asemănătoare, când joc cu cineva mult mai slab sunt aproape indiferentă, deoarece nu consider o realizare deosebită, în schimb, când câștig cu cineva cu mult mai bun am o satisfacție interioară care vine ca o recompensă pentru munca depusă.*

Putem spune că avem cu ce să ne mândrim, Andrada a câștigat: 2 medalii de aur la Campionatul Național Școlar de dezlegări (în 2014 și 2016), o medalie de argint Campionatul Național Școlar de Șah rapid (2016), o medalie de bronz la Campionatul Național Școlar de Șah blitz (2016), o medalie de argint la Campionatul Național Școlar de Șah blitz (2014) și a obținut locul 1 la Campionatul Național Școlar de șah clasic, locul 3 la Campionatul Național Școlar de șah blitz, locul 2 la Campionatul Național pe echipe șah clasic și șah blitz, locul 3 la Campionatul Național pe echipe șah rapid și a participat la Campionatul Mondial de șah clasic - Lotul Național de junioare al României.

b. Karate

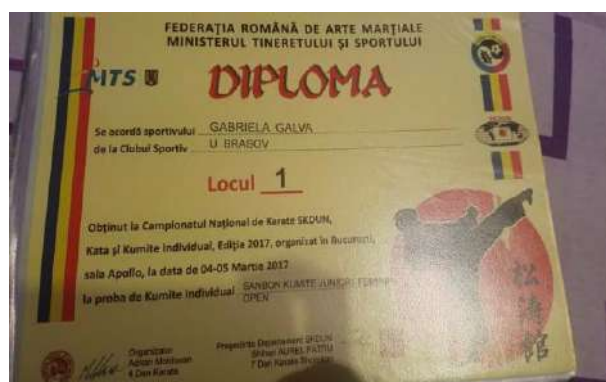
Glăvan Gabriela este elevă a Colegiului Național “Unirea”, în **clasa a X-a C** și putem afirma că este o adevărată sportivă în ceea ce privește artele marțiale. Am discutat cu Gabriela care mi-a spus ce înseamnă acest sport pentru ea și ce impact a avut asupra vieții ei: *“Am fost dintotdeauna pasionată de cultura și de tradițiile japoneze, dar și o fire sportivă, de-a lungul timpului practicând mai multe sporturi. Timp de 15 ani am fost într-o căutare continuă a unui sport care să mi se potrivească, iar în primăvara anului 2015 am descoperit karateul, sportul ce mă va întregi și care îmi va schimba modul de viață. Karateul a avut un impact puternic asupra mea, îmbunătățindu-mi condiția fizică și anduranța psihică.*

Îmi plac competițiile deoarece îmi pot demonstra calitățile de sportiv, îmi depășesc barierele fizice și psihice, câștig experiențe noi. Încă sunt la început de drum, având doar centura portocalie, mai am foarte multe de învățat, dar îmi doresc să ajung la un nivel mai înalt și să mă autodepășesc.

Sunt adeseori întrebată cum se simte să fii pe podiumul de premiere și cum se simte să fii învins. Desigur, îmi place să urc pe podium, indiferent de loc, este un sentiment plăcut, un sentiment de mândrie, iar când pierd, ei bine, deși am avut parte de înfrângeri, nu simt că am pierdut, ci dimpotrivă. Nu pierzi niciodată, ci doar câștigi experiență și un sentiment care te impulsionează să evoluezi.

Concurez pentru experiența avută pe tatami și pentru a-mi demonstra calitățile, nu pentru o bucată de metal frumos colorată.

Nu îmi pot imagina cum ar fi fost viața mea fără acest sport și nici nu vreau. Karateul joacă un rol foarte important în viața mea, fiind sportul care mi se potrivește cel mai bine.”

c. Tenis de câmp

“Tenisul de câmp: combinația perfectă de atletism, artă, putere, stil și gândire. Un joc frumos, dar unul atât de necruțător denaturat de trecerea timpului.”

Eleva **Andreea Elena Iordachi**, din **clasa a IX-a C** a colegiului nostru ne face să credem în veridicitatea citatului de mai sus și să fim mândri că avem printre noi o adevărată campioană!

Sunt mândră că am putut sta de vorbă cu o ființă așa deosebită care mi s-a prezentat sfios, iar pe parcurs am descoperit în ea nu doar o sportivă extraordinară, ci și un suflet minunat: *“Mă numesc Andreea Iordachi, am 16 ani și sunt pasionată de tenisul de câmp. Practic acest sport de la vârsta de 5 ani și*

jumătate, iar de atunci viața mea este dedicată acestuia. De la vârsta de 9 ani am început să joc în competiții, iar treptat numărul antrenamentelor și al turneeelor a crescut semnificativ. În prezent mă antrenez și până la 8, sau chiar 10 ore pe zi. Particip la numeroase concursuri atât Naționale cât și internaționale, turnee rezervate junioarelor de 16 și 18 ani. Pe parcursul carierei am jucat și la câteva turnee de Senioare, rezultatele fiind de asemenea notabile. Eu ocup locul al 8-lea național la categoria 16 ani și poziția a 26-a la 18 ani.

Toate aceste performanțe le-am obținut sub îndrumarea antrenorului George Nedelcu, antrenor care mi-a fost alături încă de la primii mei pași în acest sport, sport care a devenit parte din sufletul meu."

Andreea a obținut: locul 1 la "Circuitul Național FRT", categoria A, 16 ani, locul 1 la "Cupa Mărțișorului", 18 ani, feminin, locul 1 la "Trofeul Tennis Revolution ", categoria 1 senioare, locul 3 la "Trofeul Tennis Team " și a avut multe alte turnee câștigate.

Denisa Vlad,clasa a X-a C

Impresiile Uniristului participant

Îndârjiți cititori și filiolegi în devenire, am acceptat îndată provocarea lansată de doamna profesor **Magdalena Ilaș** într-o oră normală de curs. Legat de concurs, nu aveam nicio informație la momentul respectiv, făcându-ne aproape să băjbâiam răspunsul dat. Intraseră însă în joc, cărțile. Fiind împătimiți ai romanelor fără sfârșit și devorând fără probleme până și „Ion” al lui Rebreanu, decidem să pășim cu brațele deschise și încrezători, către cunoaștere.

Aveam de parcurs 3 etape ale concursului, fiecare dintre ele având o bibliografie pe o temă selectată, pe care o primeam cu aproximativ o lună jumătate înainte de desfășurarea etapei. După etapa de documentare, urma o dată stabilită de organizatori, în care 2 licee din același oraș își dădeau întâlnire pentru a răspunde la un set de întrebări de detaliu, cu referire la bibliografia acordată. În prima etapă am fost martorii unei lungi călătorii alături de: Patrick Leigh Fermor și ale sale jurnale de călătorie „Între păduri și ape” și „Drum întrerupt”. Mărimea impresionantă a romanelor mai că ne speriasă, dar povestea captivantă a făcut ca lectura să devină imposibil de suspendat. Întrebările ne-au pus câteva bețe în roate, dar am reușit să marcăm frumosul scor de 18 puncte clasându-ne pe locul 4, în topul celor 33 de licee participante. A doua etapă a fost mai lejeră din punct de vedere al cantității de lectură, dar cu mult mai interesantă. Am avut ocazia de a intra în culisele vieții faimosului arhitect catalan, Gaudi; de a înțelege conceptul ce a stat la baza edificiilor istorice de care ne bucurăm în ziua de astăzi și de a ne familiariza cu termeni de specialitate din domeniile artei, arhitecturii și construcțiilor. Romanul eponim, scris de Gijs van Hensbergen, a fost o portiță importantă spre a ne descoperi și antrena memoria. Ne-am plasat pe poziția a douăsprăzecea adunând la scorul final încă 30 de puncte. A treia etapă rămâne marcată de către domeniul plăcut tuturor și anume, Gastronomia. Cu ajutorul lui Margaret Yardly Potter, a lui Mihail Kogălniceanu și Kostache Negruzzi ne-am plimbat printre gusturi, am alergat printre rețetele culinare pline de arome și am reușit să ne deschidem apetitul pentru tot ce înseamnă bucătăria românească veche. „Carte de bucate, ospitalitate și povești minunate” și „Carte de bucate boierești” ne-au fost un ghid amețitor prin lumea bucatelor. Așadar, în pragul finalei am reușit să strângem un total de 43 de puncte. Nu destul pentru a ne clasa în Marea Finală, dar îndeajuns încât să realizăm că am rămas cu un bagaj vast dintr-o multitudine de domenii, și nu în ultimul rând, am reușit să explorăm și un alt fel de literatură.

Acum, în pragul deschiderii celei de-a VII-a ediții, le urăm noroc participanților uniriști și încurajăm înscrierea pentru etapele viitoare!

CONCURSUL HUMANITAS ÎN LICEE - Ediția a VI-a
Etapa II-a - sâmbătă, 18 februarie, ora 10.00

GAUDI

Unirea vs Moisiil

Echipa Colegiul Național Unirea, gârda acestei etape, este coordonată de doamna profesoară **Magdalena Ilag** și este alcătuită din elevii: **Ana Maria Micu**, **Flavia Bianca Drăgușin**, **Teodor Cătălin Mihalcea**.

Echipa Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil este coordonată de doamna profesoară **Miriana Bulbuc** și este alcătuită din elevii: **Georgiana-Alexandra Călitu**, **Chețan Paul Ștefan**, **Rareș Horju**.

Moderator: **Mihail Vakulevski**, *libretist Humanitas Brașov*

Bibliografie:
Ciprii Vasi - *Hendersons Gaudi*
Diziturs *Barcelona Books & Arts*, 2016

© Intrebările au fost concepute de **Radu Pamăchivescu**

CONCURSUL HUMANITAS ÎN LICEE

Ediția a VI-a
Etapa III - sâmbătă, 8 aprilie, ora 10.00

GASTRONOMICE

Moisiil vs Unirea

Echipa Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil, gârda acestei etape, este coordonată de doamna profesoară **Miriana Bulbuc** și este alcătuită din elevii: **Georgiana-Alexandra Călitu**, **Chețan Paul Ștefan**, **Rareș Horju**.

Echipa Colegiul Național Unirea este coordonată de doamna profesoară **Magdalena Ilag** și este alcătuită din elevii: **Ana Maria Micu**, **Flavia Bianca Drăgușin**, **Teodor Cătălin Mihalcea**.

Moderator: **Mihail Vakulevski**, *libretist Humanitas Brașov*

Bibliografie:
Magaret Yardley Potter:
Carte de bucată, ospitalitate și povești minunate
Mihail Kogălniceanu, *Scotchese Negruzi*
Carte de bucată poloneză

© Intrebările au fost concepute de **Silvia Călfescu**

CONCURSUL HUMANITAS ÎN LICEE - Ediția a VI-a
Etapa I - sâmbătă, 26 noiembrie, ora 10.00

Călătorie prin Europa

Moisiil vs Unirea

Echipa Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil, gârda acestei etape, este coordonată de doamna profesoară **Miriana Bulbuc** și este alcătuită din elevii: **Georgiana-Alexandra Călitu**, **Chețan Paul Ștefan**, **Rareș Horju**.

Echipa Colegiul Național Unirea este coordonată de doamna profesoară **Magdalena Ilag** și este alcătuită din elevii: **Ana Maria Micu**, **Flavia Bianca Drăgușin**, **Teodor Cătălin Mihalcea**.

Moderator: **Mihail Vakulevski**, *libretist Humanitas Brașov*

Bibliografie:
Patrick Leigh Fermor, *Între pilduri și ape și Drumul întorsc*

© Intrebările au fost concepute de **Cecilia E. E.**

Drăgușin Flavia-Bianca, clasa a X-a B

A citi...

Toată lumea mă întreabă de ce îmi place să citesc. De fapt ....nu-mi place, povestea mă fascinează. Degeaba autorul are un mod de scrie care te captivează dacă povestea nu este interesantă. Felul în care povestește nu înlocuiește suspansul unei întâmplari neașteptate. Bine, contează și cum este narată, pare mai fascinantă, dar tot povestea rămâne partea esențială.

Toată viața am citit, pe lângă bibliografia de la școală, o grămadă de cărți cu titluri ciudate, care s-a dovedit că ascundeau povești fantastice, cu toate că în unele cazuri titlul nu avea nicio legătură cu acțiunea. Acelea erau mereu cele mai bune. Cea mai ciudată m-a facut să mă las de citit pentru o vreme... , una destul de lungă.

Eram la librărie când am vazut-o,... pe un raft, înghesuită printre celelalte cărți. Nu culoarea țipătoare, un roșu aprins, mi-a atras atenția, ci titlul. Eu mereu văd titlul apoi coperta la orice carte. **"Viața ta"**, acesta era titlul. Am luat-o de pe raft și am început să-i măsoz fiecare centimetru. Nici un nume, doar titlul era singurul lucru scris... pe cotorul copertei. "Ciudat", mi-am zis. Am deschis la prima pagină. Acolo negru pe alb se afla dedicația autorului cu o caligrafie ce părea greu de executat, literele fiind atât de dichisite, atent elaborate încât arătau mai mult a pictură decât a scris.

"Pentru primul ultimul și mai ales pentru singurul meu cititor. Viața ta este sursa mea de inspirație și cea mai extraordinară poveste."

Am greșit cand am spus „negru pe alb”. Nu toate cuvintele erau scrise așa. "Viața ta" era scris cu un roșu intens, sintagma fiind subliniată cu două linii de aceeași culoare. "Viața ta"... viața mea? m-am gândit confuză. Am scăpat cartea pe podea, zgomotul cauzat de impact fiind puternic, pentru doamna de lângă mine care a tresărit, dar nu și pentru mine. În acel moment nimic nu mai putea ajunge la urechile mele. Eram puțin șocată și oarecum confuză datorită aceluși mesaj, dar în special felului în care era scris. Cu atâta familiaritate, ca și cum autorul știa cui se adresa prin acele fraze, ca și cum m-ar fi cunoscut foarte bine... .

Maria Casandra Hârlea, clasa a X-a C

De ce îmi place să citesc?

Pentru mine cititul cărților este mai mult decât un simplu obicei, cititul este modul în care reușesc să găsesc răspunsuri la întrebări la care nimeni nu are răspunsul potrivit pentru mine. Câteodată stau și mă gândesc de ce aleg să citesc în timpurile noastre, când industria divertismentului are un succes fenomenal.

Cred că răspunsul la această întrebare stă în ceea ce-mi oferă cartea. Cărțile sunt adesea singura metodă de a afla gândurile și starea pe care au avut-o oamenii atât în trecut, cât și în prezent. Dostoievski m-a făcut să înțeleg că aparențele înșală atât în societatea înaltă, cât și în cea de jos. *Truman Capote* m-a învățat că orice monstru este până la urmă om. Paulo Coelho m-a învățat că în viață nu trebuie să renunți la visul tău.

Toate aceste învățături mi-au format gândirea, și mai mult decât atât, m-au învățat să gândesc, și să încerc să merg dincolo de aparențe.

Metoda alternativă a cărții tradiționale, și anume cartea audio, este metoda pe care o prefer în anumite privințe. Desigur, aceasta îl privează pe cititor de exersarea cititului, însă este mai eficientă în ceea ce privește timpul dar și efortul necesar concentrării asupra lecturii.

O altă latură a cărților este non-ficțiunea, aceste cărți fiind un instrument crucial pentru educarea în orice domeniu. Un exemplu personal este o carte scrisă de profesorul Stephan Hawking intitulată *O scurtă istorie a timpului*. Aceasta a jucat un rol esențial în cultura mea astronomică. Prin intermediul acestor cărți, omul de rând are posibilitatea de a-și mări orizontul. Astfel, cărțile pe care le citesc se schimbă odată cu vârsta, interesul, curiozitățile și starea de spirit, însă un lucru rămâne constant, și anume faptul că, toate aceste opere mă fac să trec peste momentele dificile, mă fac să gândesc și să înțeleg lumea, și mă aduc puțin mai aproape de a fi în poziția de a-mi putea ajuta cu adevărat aproapele, și astfel, de a contribui la crearea unei lumi mai bune.

David Ștefan Tatarici, clasa a X-a B

Din dor de Eminescu

Ai devenit pământ în singurătatea-ți.

Te-a plâns și te plânge și astăzi marea-n aspru-i cânt și luceferii tot pentru tine răsar.

Încă te așteaptă codrul să-i stai la umbra ce te-a păzit atâta amar de vreme și, din când în când, în nopțile reci de toamnă - când și luna tânjește după căldura soarelui și cerul ne știe nedemni de frumusețea stelelor - îți mai îngână surd numele printre suspinele ce-i scapă cu amărăciune.

Însă, vezi tu, nu numai Măria Sa Codrul te plânge. Și noi, muritorii de rând - ce ne ducem cu greu crucea apăsătoare și călcăm aieva pe pământul ce pare o tristă ruină - îți ducem dorul.

Un dor învins de cruda efemeritate a timpului ce face parte din conștiința noastră națională.

Un dor ce te strigă mut noapte și zi și care se mai alină cu ecoul pe care l-ai lăsat în urmă și pe care vântul îl mai suflă și astăzi în urechile noastre, păstrându-ți amintirea vie.

Regatul și-a pierdut eroul. Suntem precum Ofelia agonizând cu inima-necată de pulbere.

Știm însă că poezia este dovada vieții.

Tu... nu ești mort. *"Pe drumul lung și cunoscut, mai treci din vreme în vreme"*.

Adriana Munteanu, clasa a IX-a C

Scrisoare de recomandare

Adriana Munteanu este cea mai tânără și totodată și cea mai de valoare voluntară de la TEDxBrașov.

Este valoroasă din cel puțin 10 puncte de vedere ....

1. **Promptitudine.** Atunci când am rugat-o să-l contacteze pe curatorul Jimmy Tan de la [TEDxXiguan](#), China, în calitate de „ambasador” TEDxBrașov a făcut-o în timp real.
2. **Precizie.** Am rugat-o pe Adriana să inițieze dialogul cu Jimmz direct în limba chineză ceea ce a și făcut. Jimmy chiar a întrebat-o pe Adriana: De ce vorbești cu mine în chineză?!
3. **Imaginație.** Și-a imaginat cum ar fi dacă împreună cu Jimmy și-ar juca la perfecție rolul de ambasador TEDxBrașov.
4. **Spirit de echipă.** La unison cu Jimmy au pus în practică ideea de a face un film scurt conținând un mesaj de salut și de încurajare pentru Tibi Ruczui, curatorul de la TEDxBrașov.
5. **Altruism.** A te gândi în doi, în echipa, la unison, la o a treia persoană, dincolo de diferențele de vârstă sau de alte bariere aparente înseamnă în primul rând altruism dar poate însemna și ...
6. **Curaj**
7. **Empatie**
8. **Spirit întreprinzător.** În momentul când la petrecerea TEDxBrașov s-a constatat că pianul nu este acordat nu numai că a găsit imediat două soluții dar le-a și pus în practică. A găsit rapid pe cineva care să acordeze pianul și a adus de acasă o chitară și a cântat alături de un chitarist, speaker la TEDxBrașov.
9. **Management.** Eficacitate și eficientă. Administrează foarte bine situațiile conflictuale cerând rapid sprijin și resușind să rezolve cu bine orice situație tensionată.
10. **Open Mind.** Deschisă absolut la orice provocare posibilă sau imposibilă.

Îmi exprim speranța ca foarte curând Adriana Munteanu să lucreze la sediul central TED din New York din cadrul Sapling Foundation.

Cu sincere aprecieri,
Tibi Ruczui

Adriana este o persoană tânără și plină de viață, aspecte care te determină să te gândești că nu are foarte multă experiență, dar are voință. Ei bine, după ce o cunoști realizezi că această persoană tânără are și voință și o experiență mai mare decât mulți alții la vârste mult mai înaintate și un caracter fantastic!

În urma interacțiunii cu Adriana în cadrul unui eveniment la care a făcut parte din echipa de organizare, am reușit să descoperim modul ei responsabil de a-și îndeplini sarcinile, energia și zâmbetul pe care le-a împărtășit celor din jur și seriozitatea cu care a tratat fiecare situație.

Este foarte fain să poți avea în echipă oameni precum Adriana!

Gabriella Brandiu
Event manager
Learn Grow Lead Consulting

Dragă Adriana,

Vreau să îți mulțumesc pentru toată implicarea în proiectul TEDxBrașovWomen, în calitatea ta de prezentator al evenimentului!

De-a lungul organizării ai dat dovadă de disponibilitate, creativitate, seriozitate, dar și umor atunci când și-a găsit locul.

Natura ta empatică te transformă într-un membru săritor, mereu acolo când este nevoie de tine, foarte sociabilă și un om de bază în echipa TEDxBrașov. Reușești cu ușurință să te adaptezi la situații neprevăzute și ai făcut cu brio față stresului de a fi în fața unui public de peste 350 de persoane.

Datorită inteligenței tale și a multitudinii de cunoștințe pe care le ai, poți interacționa foarte ușor cu oricine și conversa despre orice subiecte, fără a te găsi vreun moment în dificultate, și asta a văzut toată echipa noastră după o lungă colaborare.

Publicul numeros de la eveniment a apreciat naturalitatea prezentării tale, ironiile fine și prezența ta, per total, pe scenă.

Speakerii evenimentului au simțit instant o conexiune cu tine și s-au simțit în largul lor să fie prezentați de cineva cu o vârstă atât de fragedă.

Le-ai dovedit tuturor celor implicați în eveniment că vârsta este doar un număr și profesionalismul poate fi o calitate a unui adolescent.

Felicitări pentru toată energia pe care reușești să o transmiți la fiecare interacțiune! Aștept cu mare drag și interes o nouă oportunitate de a lucra împreună! Cu siguranță vei fi prima mea alegere, indiferent de specificul evenimentelor la care vom lucra!

Alexandra Ciucanu
Project Manager TEDxBrasovWomen

Târgu Jiu

2 Noiembrie 2016. O zi mult așteptată de elevii clasei a IX-a C, proaspăt inițiați în viața de licean.

Așteptam cu nerabdare momentul în care "părinții noștri spirituali", nașii noștri ne vor înmâna certificatele de boboci, de Uniriști Francofoni.

Azi plecăm spre Târgu Jiu, un drum inițiativ pe care-l parcurgem împreună. Cum Harap-Alb a plecat pe drumul său în căutarea sinelui, depășindu-și statutul de mezin, așa pornim și noi la drum spre orașul ce poartă în inima sa valori ale culturii și tezaurului românesc. În orașul lui Constantin Brâncuși, unde tronează Coloana Infinitului, unde liniștea învăluie Masa Tăcerii iar Poarta Sărutului își veghează îndrăgostiții.

Însă, până acolo, poposim pe malul Oltețului, în Munții Căpățâna, la Mănăstirea Polovragi, cea care străjuiește la începutul Pădurii Polovragi.

După aprinderea lumânărilor în lăcașul sfânt, îndrăznim să urcăm de-a lungul drumului forestier, unde malul abrupt din dreapta -Muntelui Căpățânii - și străjerul din stânga - Muntele Parâng - vestesc intrarea în Cheile Oltețului, unde râul cu același nume desparte cei doi munți frați.

După 200 – 300 metri de urcuș prin Cheile Oltețului, în dreapta, se deschide o poartă de dimensiuni impresionante, a cărei amenajare ne îndeamnă să intrăm. Recunoaștem numele: același Polovragi... Aflăm că, în conștiința localnicilor, se păstrează vie o credință conform căreia, liderul spiritual al geto-dacilor, Zalmoxis, ar fi locuit în Peștera Polovragi. Facem poze cu faimoșii lilieci ai peșterii, ne mirăm de frumusețea acestora și ne continuăm drumul spre frumusețile Târgu Jiului.

Odată ajunși acolo, în ciuda oboselii, suntem cuprinși de extaz și voie bună. Toată lumea zâmbește! Toată lumea râde! Vizităm cu ochi mari toate obiectivele parcului și facem poze împreună cu dascălii și nașii noștri.

Momentul memorabil a avut loc la Masa Tăcerii, ce alt loc mai potrivit?! Ne-am primit, în sfârșit, certificatele de Uniriști Francofoni!

Emotionați și bucuroși, plecăm înapoi spre casă.

Acela a fost doar primul pas al drumului nostru, un pas bine făcut, dar care, trebuie succedat de multă muncă perseverență și ambiție pentru desăvârșirea traseului cu succes.

Ama sapientiam!

Adriana Munteanu, clasa a IX-a C

Activitate artistică

Anul trecut 2016 - 2017, am reprezentat cu mândrie Colegiul Național "Unirea" pe unele dintre cele mai importante scene ale țării cât și în afara ei, ducând mai departe tradiția și cântecul neamului românesc.

În septembrie 2016 am participat la Festivalul Național "**Dor de cântec românesc**", organizat prin sprijinul Consiliului Județean Buzău, la care am reușit să obțin locul I.

În decembrie 2016, fiind o lună importantă și destinată sărbătorilor de iarnă, la Hălchiu s-a organizat "**Festivalul de tradiții și obiceiuri de iarnă**". Cu bucurie am obținut și de data aceasta, la categoria COLINDE, premiul I.

În februarie 2017 s-a desfășurat "**Festivalul Național de interpretare vocală Artist 100%**", festival organizat de către domnul Walter Dionisie, în cadrul căruia am primit Trofeul și un premiu care a costat într-o înregistrare a melodiei compuse de mine, "**Treci dorule Vulcănița**".

În luna mai a avut loc "**Festivalul Național Flori în Țara Bârsei**", iar în urma preselecției am fost selectată să concurez împreună cu alți iubitori de folclor din toate colțurile țării, acompaniați de către Orchestra "**Plaiuri Transilvane**". Spre surprinderea mea, juriul format din nume mari al cântecului popular, mi-a oferit Premiul Special și o invitație de a participa gratuit la Festivalul Național "**Trandafirul din Cetate**" de la Feldioara. Cu muncă și emoții am primit premiul al-III-lea.

Îmi face o deosebită plăcere cât și onoare să duc mai departe numele liceului și să ajut la îmbogățirea palmaresului acestuia.

Andreea Neacsu, clasa a XI-a C

Ce este omul?

Ce am observat eu de-a lungul timpului este că, totul pornește de la puterea centrală ce este inima și de la rațiune, creierul. Mulți au trecut prin viață fără ca aceste două forțe să ajungă la un consens. Ajungem pe parcursul vieții noastre la un prag unde deducem faptul că am progresat, am învățat să trăim, să zâmbim... poate să iubim. De foarte multe ori trecem prin impasuri, clipe dificile, ne este greu să fim din nou noi înșine. Aici dictează sufletul, ce duce un adevărat război cu rațiunea. Sufletul este o oază de frumos, sensibilitate și vulnerabilitate atroce. El intră în joc când simte nevoia de dragoste, compasiune și înțelegere mai de preț. Totul se întâmplă înăuntrul nostru și nu în exterior.

Totodată, după ce la un moment dat primește aceste comori la care râvnește, își dă seama că resursele nu sunt infinite, așadar predă ștafeta rațiunii care încearcă să refacă conexiunile logice ale evenimentelor, și făcând o incantație, să repare sufletul. Viața, fiind un amalgam de încercări, sau provocări la care dăm cu banul, reușește ca, în cei aproximativ 60 - 70 de ani în care existăm,

să ne întoarcă pe toate părțile, să se joace cu noi, și după să ne abandoneze într-un colț, lăsându-ne speriați și solitari. Uite de ce acest trup este doar o armură pentru ce este stand-by, gândurile se așează în ordine alfabetică în biblioteca minții și suntem împăcați cu tot ce ne-a dăruit viața.

Acest lucru este cunoscut și sub denumirea de "maturitate". Consider că, suntem făcuți ca să iubim și să simțim fericire, o particică de Eden în monotonia fiecărei zile ce se scurge.

Izvor launtric

Lângă izvor te-aștept iubite,
Cu dragoste și dor nemărginit.
În brațele-mi să te cufunzi,
Și cu trăiri grăbite
Vor fi două inimi regăsite.

Să urmărim oceanul nestatornic,
Plin de istov și de plăpânde șoapte
Să ne-aruncăm privirile în zări...
Să ascultăm pădurea într-o noapte.

Credința

Trec de cer, trec de pământ
Urlete surde ascult.
Trec de ape, trec de oameni,
Trec de viață, trec de tot,
Trec de larma dinăuntru-mi
Scap de tot ce mi-a fost scop.

Râd și plâng și zbier demonic
Mă bucur de ce-i masonic,
Credința îmi este trecutul
Nu mai recunosc nici trupul.

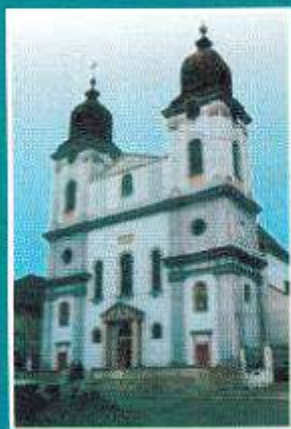
Și zac într-o baltă de gânduri
Curg șiroaie de rânduri,
Și mor, și mă zbat,
Sunt bătut de nesăbuiță,
Trântit, azvârlit
Căci am avut o credință.

Andreea-Denisa Șistac, clasa a-X-a C

Ioan Halmaghi

Transilvania

1918 - 1948

EDITURA
LUX LIBRIS

Gazeta pierdută datorită vremurilor s-a numit „Unirea Poporului” și face parte din seria publicațiilor chemate la viață de avântul spiritual de după Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Apropiată prin spiritul iluminist de „Învățătorul poporului”, „Comoara satelor” și „Organul luminării”, ea le depășește prin caracterul doctrinar și diversitatea problematicii abordate, prin longevitate și prin aria de răspândire, ajungând până în Moldova, Basarabia, Dobrogea și chiar în Statele Unite. Primul cercetător care s-a oprit asupra „Unirii Poporului” este profesorul Ioan Halmaghi de la Colegiul Național „Unirea” Brașov, profesor de istorie, înzestrat cu har publicistic. Volumul, reprezentând un excurs în epocă și născut în urma unor lungi peregrinări prin bibliotecile din țară (Cluj, Brașov, Craiova) și din Italia (Episcopia Frosinone), reconstituie climatul interbelic, repune în stare de efervescență mișcarea de idei care a marcat perioada interbelică, reînvie evenimente, întâmplări, trăiri ale spiritului românesc. Autorul își asumă programul gazetei și redă frământările epocii în toată savoarea lor, dar dezvoltă amplu și observații proprii, conturând imaginea complexă și contradictorie a unei Români în plin progres. Pline de sevă sunt paginile din care răzbate atitudinea „pe picior de război” față de tot ceea ce este agresiune împotriva tradițiilor și datinilor moștenite de la strămoși, al atentatului la personalitatea și integritatea morală a românului.

*Nicolae Stoie, Pretextul gazetei pierdute,
Gazeta de Transilvania, 19 decembrie 2000.*

ISBN 973 - 9428 - 13 - 1

Ioan Halmaghi, Transilvania, (1918-1948), Ed. Lux Libris, Brașov, 2005, 236 p.

prof. Ioan Halmaghi

PREJMERUL MEDIEVAL

Editura LUX LIBRIS

Prejmerul medieval

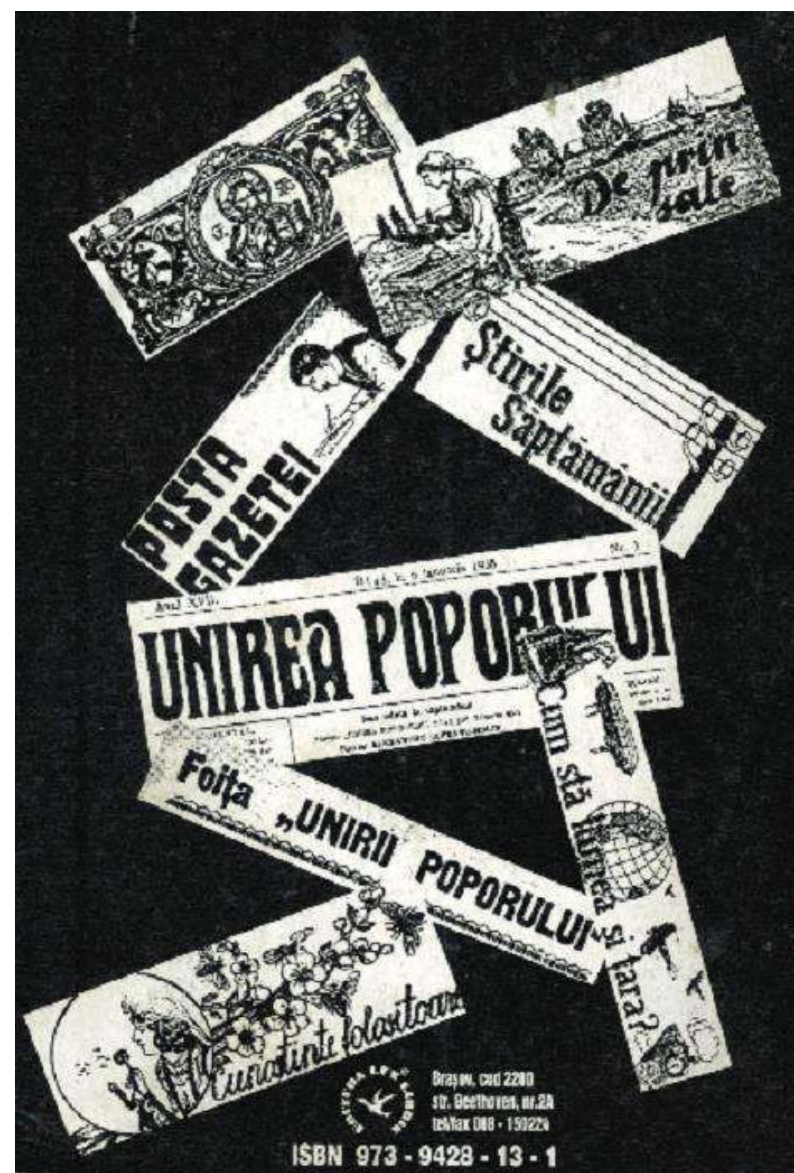
„Prejmerul medieval” nu este decât un pretext pentru autor pentru a face o incursiune în istoria Țării Bârsei și în lumea mai puțin cunoscută a germanilor din Transilvania. După șapte secole de statornicie în Țara Bârsei, timp în care germanii (sașii), alături de români au transformat acest teritoriu într-o adevărată grădină, au edificat orașe și sate puternice, au rezistat cu încăpățănare în fața unor adversari de temut și au creat o civilizație proprie, la mijlocul secolului al XX-lea s-au dezrădăcinat și s-au întors în teritoriul din care au venit. Comunismul l-a alungat în câteva decenii, sfidând astfel o istorie de șapte secole. Cartea reconstituie trecutul și cea mai impresionantă creație a for. sistemul arhitectural biserică-cetate din Prejmer.

Brașov, cod 2200
str. Beethoven, nr. 24
tel: 050 - 137 048

ISBN 973-9428-43-7

Ioan Halmaghi, Prejmerul medieval, Ed. Lux Libris, Brașov, 2001, 196 p.

Ioan Halmaghi, Transilvania – ”Unirea Poporului” (1919-1948), Blaj, Ed. Lux Libris, Brașov, 1993, 184 p

MINISTERUL
EDUCAȚIEI
NAȚIONALE

INSPECTORATUL
ȘCOLAR JUDEȚEAN
BUZĂU

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ
DE ISTORIE**
BUZĂU, 24-28 APRILIE 2017

DIPLOMA

Se acordă domnului

Halmaghi Ioan

coordonator al elevului

Mathe Teodora
Colegiul National "Unirea" Brasov
Clasa .XII. - a

participant la OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE
ISTORIE, Buzău, 24-28 aprilie 2017.

Prof. univ. dr. Călin FELEZEU
Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației,
Universitatea "Ștefan Bănuț" Cluj Napoca

Prof. dr. Doru DUMITRESCU
Ministerul Educației Naționale
Inspector General Istorie

Prof. Florina STOIAN
Inspector Școlar Județean Buzău
Inspector Școlar

Prof. Mihaela Florina ALEXANDRU
Inspectoratul Școlar Județean Buzău
Inspector Școlar

Ioan Alexandru (25 decembrie 1941, Topa Mică, județul Cluj – d. 16 septembrie 2000, Bonn, Germania)

Poet, publicist, eseist și om politic român. Fost membru fondator și vicepreședinte al PNȚCD, deputat în legislatura 1990-1992 și senator PNȚCD de Arad în legislatura 1992-1996. În legislatura 1990-1992 a fost membru în grupul de prietenie cu Polonia.

„*Întâmplarea a fost să fie în noaptea de Crăciun. Mama, ostentivă de pregătirea sărbătorilor, a trebuit să se despovăreze și nu m-a trecut în acte ca să nu mă îmbătrânească cu un an de cinci zile. Așa că apar în acte la 1 ianuarie.*“ („*Satul transilvan, cu toată austeritatea lui, este o permanență a scrisului meu*“ – Dialog, Ioan Alexandru, (în) „Convorbiri literare”, Iași, 1987, nr. 3, martie, p. 3). Își petrece copilăria în satul natal (dar și la Berind, unde era „mama bătrână Todosia”), despre care va nota mai târziu destul de multe amintiri, reflecții, meditații etc. „Pot să spun că întreaga mea copilărie este legănată de tradiția teribilă a Transivaniei, a unui sat, aș putea spune ancestral, de dealuri ce premerg Munții Apuseni, cu oameni viguroși, păstrători de tradiție și rânduiești. [...] Satul transilvan, cu toată austeritatea și sacralitatea lui, este o permanență în scrisul meu. Când am plecat de acolo am avut sentimentul că am plecat din rai și așa a fost. Până când am înghebat familia în care am regăsit acel rai, într-o altă formă, satul a rămas nucleul existenței mele.” („*Satul transilvan, cu toată austeritatea lui, este o permanență a scrisului meu*“ – Dialog, Ioan Alexandru) „*Am copilărit într-o perioadă mai zbuciumată din istoria noastră, dar trăiam în natură. Călăream caii de mic și codrul era la doi pași de sat, turmele și izvoarele și cerul uriaș revărsat peste noi. Dormeam în fân vara și înainte de ivirea zorilor eram pe câmp cu caii și bivoli la păscut. Iarna cu oile. Știu de mic toată rânduiala naturii...*” (Ioan Alexandru, „*A fi poet înseamnă a lua în grija ta totul, tot ce ființează într-o patrie*”, interviu de Aurel Sasu, (în) „Tribuna”, Cluj, anul XIX, 1975, nr.5 (945), 30 ianuarie, p.5). Liceul îl face la Cluj la Școala Medie ”G. Barițiu” din Cluj și încă din perioada studiilor liceale este cunoscut în mediile literare clujene și citește la cenaclurile literare de aici. Este perioada în care îl va cunoaște pe Lucian Blaga. Se înscrie la Facultatea de Filologie a Universității din Cluj.

Spirit liber, fire ușor boemă, la vârsta iubirilor furtunoase și a prietenilor sincere, în timpul când poezia tortura sufletul și zdruncina mintea trebuind să fie scrisă, cu o anume notorietate literară dat fiind că publicase deja poezii în presa literară, cu o personalitate deja puternic conturată, tânărul poet suporta mai greu rigoarea unui program fixat în ore exacte, între cursuri, seminarii, colocvii și examene. Așa se face că la sfârșitul anului I (1962/1963) este „Exmatriculat de Rectorat” pentru neîndeplinirea sarcinilor de studio. Se transferă apoi la Universitatea din București. Devine membru al Uniunii Scriitorilor și se căsătorește cu Spitz Ulvine Grete. Face parte din grupul de tineri scriitori care, în perioada 8-13 mai, a participat la întâlniri literare în Dobrogea. Din acest grup mai făceau parte Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Ion Gheorghe, Violeta Zamfirescu, Ileana Mălăncioiu și Florența Albu.

În ianuarie 1966 apare la București revista „Amfiteatru” .

Călătorind spre mănăstirile din Moldova, împreună cu George Bălan, Putna, Sihăstria („unde vrem să-l vedem pe părintele Cleopa”) se oprește și la Mănăstirea Rohia, loc de care va rămâne permanent legat. Îl cunoaște pe Justinian Chira, starețul Mănăstirii Rohia, de care va rămâne apropiat și cu care va întreține o bogată corespondență (publicată în volum la Baia Mare în anul 2001).

În septembrie 1967 va face prima vizită la Martin Heidegger.

În 1968 termină studiile universitare la Universitatea din București, fiind reținut asistent, la Catedra Eminescu. În paralel (aproape în clandestinitate, „în podul Universității”) făcea cu studenții, care doreau acest lucru, interpretări din Biblie, studii ebraice etc. Și-a perfecționat cunoașterea limbii ebraice la Ierusalim. Este bursier la Universitatea din Freiburg, unde audiază cursurile lui Martin Heidegger și este interesat de filosofie.

Este preocupat de scrierea imnelor; având deja un plan clar al primului volum.

În 1972 apare, în traducere, „Cântarea Cântărilor”, la Editura Științifică și Enciclopedică din București, colecția „Biblioteca Orientalis”; traducere din limba ebraică, note și comentarii de Ioan Alexandru; studiu introductiv de Zoe Dumitrescu-Bușulenga. Îi apare volumul „Imnele Bucuriei” la Editura Cartea Românească. În 1980 la Editura „Albatros” i se publică volumul „Imnele Moldovei” iar în 1981 volumul „Imnele Țării Românești” a apărut la Editura „Cartea Românească”.

În 1983 îi apare volumul „Imnele Iubirii”, la Editura „Cartea Românească” din București iar în 1984, în luna aprilie, s-a aflat la întâlnirea literară internațională de la Mazara del Vallo (Sicilia) – „Incontro fra i Popoli del Mediterraneo”.

În 1985 îi apare volumul „Imnele Putnei”, la Editura „Cartea Românească”. În toamna aceluiași an se află la Heidelberg, ca bursier Humboldt, „străduitor în biblioteca Universității, ce împlinește 6 veacuri, pe malul Neckar-ului cântat de poet în cunoscutul său imn”. („Jurnal de poet”).

În 1987, la Tokio, primește „Medalia de aur”, conferită unui mare poet creștin.

În 1988 i se publică volumul „Imnele Maramureșului“, la Editura Cartea Românească

În 1991 publică volumul „Bat clopotele în Ardeal“, Editura Făt-Frumos, București, o fascinantă carte despre sat și copilărie. Publică volumul „Căderea Zidurilor Ierihonului sau Adevărul despre Revoluție“, la Editura „Valea Plopilor“ din Vălenii de Munte. Cartea începe cu o prezentare a participării sale la Revoluție, dar, în cea mai mare parte, cuprinde meditații asupra întâmplărilor din timpul ulterior, axate în mod esențial pe textul biblic.

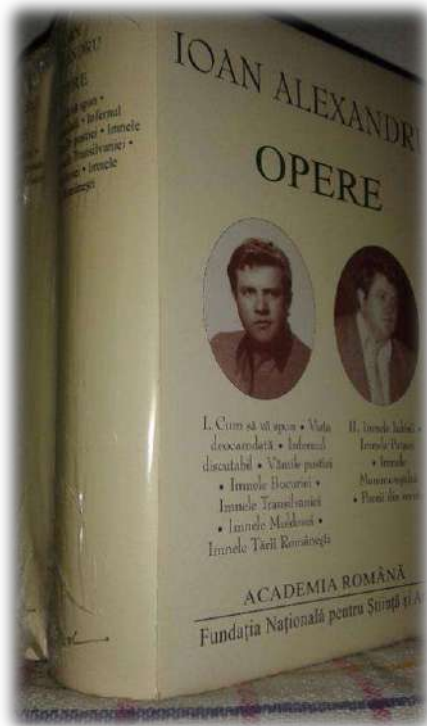
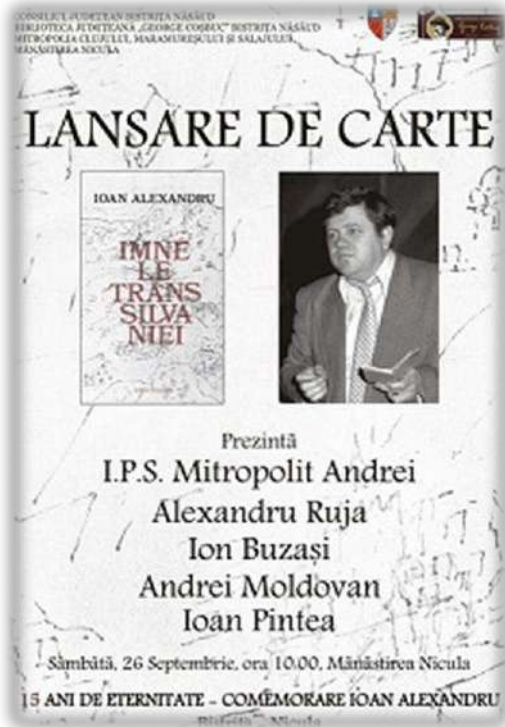
Pe 16 septembrie 2000, poetul se stinge din viață la Bonn. Prin grija lui Bartolomeu Anania a fost dus și înmormântat la Mănăstirea Nicula.

Mormântul lui Ioan Alexandru de la Sf. Mănăstire Nicula. Profesorul Ioan Halmaghi citește versuri din „Imnele Transilvaniei”. Profesorii Adrian Iliuțeanu și Ioan Halmaghi, cu câțiva elevi de la Colegiul Național „Unirea” și pelerini lângă momântul poetului creștin.

Cu privire la Imnele Transilvaniei, criticul literar Mircea Tomuș arăta că tot «ce este mai valoros în noua carte a lui Ioan Alexandru este imaginea unei Transilvanii dramatice, pe chipul căreia însemnele unei sublime frumuseți stau alături atât de firesc încât se resimte comunicarea de adâncime, chiar condiționarea, cu adâncile răni ale suferinței ancestrale; un univers rustic aspru, cu dealuri și munți bolovănoși, expresie a dramatismului conținut, dar și a unei substanțe cu duritate de cremene, cu vegetație frustă, rodind atâta frumusețe câtă amară esență, populat de un soi aparte de oameni, a căror înaltă, pură chemare se decantează dintr-o ființă trudită și noduroasă; viziunea este tot ce poate fi mai opus idilei și calofiliei; pe treptele tot mai profunde ale unui realism fără concesii, cu note izbitoare amintind curajoasa tușă existențialistă, arta lui tinde spre performanțele de simplificare și esențializare ale artei primitive în ceea ce are mai autentic»; «și nelipsind a observa că, pe măsură ce viziunea poetului coboară etapele tot mai cutremurătoare ale acestui infern care este Transilvania suferinței tragice, din versurile cărții se ridică, treptat, un sens transfigurator, o aspirație spre lumină și înălțare; oamenii săraci ai acestei provincii sărace și bogate în același timp reprezintă o stirpe de profeți ce poartă în ochii lor iluminați flacăra idealului de vechime, continuitate și unitate națională: Un singur rost plinește graiul meu / Încerc să-l spun din nou mai cu tărie / Că neamul meu părinții din părinți / Cred în lumină și în veșnicie; marii apostoli ai neamului aparțin de aceeași esență curată și rustică.»

Domnului
Ioan Halmaghi
Cu iubire și frăție
Ioan Alexandru

Autograf oferit lui Ioan Halmaghi la Cluj în 1976: ” Domnului Ioan Halmaghi. Cu iubire și frăție. Ioan Alexandru

Prof. Ioan Halmaghi